Țara noastră aur poartă, noi cerşim din poartă-n poartă

IONICĂ... IONICĂ... fericirea mea... ca Ionică... ca Ionică... la Piteşti... nu e „nimenea“ 9 pag

ZIAR ANTI-SISTEM

Îndatoriri uitate de „unii judecători“ din justiția românească 11 pag

REFLECTOR argeşean

ZIAR DE ATITUDINE, ANALIZE, INVESTIGAȚII ŞI DEZVĂLUIRI

Director: **Dumitru BOȚILĂ** ● Anul XII - **Nr. 324** - 20 pagini - tiraj 1.000-5.000 ex. ● **1-14 iunie 2016** ● 2,5 lei ●

„Art. 1 din Constituție: România este stat național, suveran şi independent, unitar şi indivizibil“

Cum acoperă doamna Codruța Kovesi greşelile unor procurori? 18 pag

CARMEN, ACEEAŞI „ELENĂ“ CU O ALTĂ PĂLĂRIE 4 pag

EDITORIAL

CINE ESTE FIRMA HEXI PHARMA ŞI IMPLICAȚIILE GRAVE PENTRU SĂNĂTATEA ROMÂNULUI

Un subiect „bombă”, fierbe întreaga Românie, de la simplul cetățean până la conducerea statului. Sigur că, presa dă foarte puține date despre cine este această firmă şi modul în care a apărut. De aceea, succint, facem câteva precizări în scurtul editorial prezentat cititorilor. Această firmă, nu sub această denumire, a apărut imediat în anul 1991, odată cu apariția Legii 31 a societăților comerciale, probabil fiind continuatoarea aşa zisului Centrofarm. Necesitatea apariției unei firme în care să se concentreze importurile, exporturile şi producerea unor medicamente şi substanțe de dezinfecție, datează de la începutul anului 1950. Până atunci, dezinfecția unor mici obiecte de incizie la operație, a siringilor, se făcea prin operațiunea de „sterilizare prin etuvare”. În mediul sătesc şi chiar orăşenesc, personalul medical, la sterilizarea siringilor, folosea tradiționala „fierbere a siringilor în diverse vase”. Abea mai târziu a apărut în proprietatea statului, o întreprindere centralizată care producea medicamente în cele câteva fabrici de producerea medicamentelor, dintre care amintim: fabricile Biofarm şi Sintofarm, unele dintre ele existând şi în prezent. Apariția Legii 31 l-a propulsat în fruntea unei societăți necesare comercializării mijloacelor de dezinfecție, în fruntea căruia a ajuns un distins farmacist care nu era altul decât tatăl actualei societăți Hexi Pharma. Acesta, după ieşirea la pensie, a lăsat societatea după 1995, în proprietatea fiului său, care a uzat de relațiile tatălui său, pentru a-şi face prezentă producția necesară dezinfecției şi dezinsecției, atât de necesară întregului mediu medical (spitale, dispensare, etc.). Acest tânăr, ajuns în prezent la vârsta de peste 40 de ani, a ridicat această societate pe culmi negândite, imediat după anul 1994, împingând-o sus, pentru a ajunge aproape ca unica autoritate de producere şi distribuție a substanțelor de dezinfecție. Acest tânăr, Dan Condrea, nu a ținut cont de faptul că rechinii din comerțul românesc, vor prelua aceste substanțe şi le vor multiplica în mici ateliere, făcând aşa cum spun poveştile, „dintr-un kil să faci 1000”, sau aşa cum a făcut Christos, „din 5 peşti a hrănit o mulțime”. Pe teritoriul României au apărut o serie întreagă de mici depozite de comercializare a acestor substanțe, care au făcut ceea ce au ştiut mai bine. Au diluat produsele de la hexi Pharma, încât aproape acestea nu mai aveau niciun efect medical. Aceasta este situația reală a acestei mari firme, cu „iz capitalist”, care a mai dat încă o palmă „capitalismului autohton”. În ceea ce priveşte implicarea şi importul din unele țări dezvoltate din Europa şi din America, este o chestiune la care doar procurorii şi judecătorii pot să dea un verdict. În legătură cu faptul că acesta era ofițer acoperit sau neacoperit, acestea sunt doar pure speculații, datorită faptului că la terminarea facultății, orice absolvent, în funcție de necesitățile statului, obținea gradul militar. În aceste condiții, este posibil ca şi Dan Condrea care a obținut titlul de farmacist ca tatăl său, să fi avut şi titlul de ofițer în rezervă pe care neştiutorii şi răutăcioşii, îi spun „acoperit”. Da parcă în serviciile de informații ale statului, absolut necesare, aceşti ofițeri trebuie să fie cunoscuți de toată lumea, inclusiv de duşmanii statului. Dacă farmacistul Dan Condrea a făcut o ilegalitate, răspunderea este în mormânt. de aceea, credem că discuțiile interminabile duse până în pânzele albe de unele posturi de televiziune, nu fac altceva decât să încurce anchetele. Drept urmare, conducerea statului a Ministerului Sănătății, să ia măsuri pentru ca firmele care au diluat substanțele de dezinfecție, existente pe teritoriul României, să fie traşi la răspundere penală. Cu cât mai repede, cu atât mai bine.

(continuare în numărul viitor)

D.B.

Propunerile noastre pentru LOTO 6/49 23 32 41 19 49 27

Citeşte-l şi dă-l mai departe!

„KAIZERUL DE LA COTROCENI", ULTIMA LOVITURĂ DATĂ POPORULUI LA UN AN DE LA „VICTORIA FORŢATĂ" - 16 NOIEMBRIE 2014

Pentru a nu îl supăra pe domnul Preşedinte Iohannis, m-am uitat "în dex" şi am văzut denumirea unei importante personalităţi, conducător al statului german, numit KAIZER, adică împărat. Oare ce ste domnul Preşedinte Iohannis? Domnia sa, deşi în Constituţie spune că este preşedinte, realitatea comportamentului domniei sale se aseamănă cu cea a împăraţilor germani din timpul de tristă amintire. Fără nicio discuţie, aşa cum spune un proverb neaoş românesc, "îşi schimbă părul, dar năravul ba". Domnul Preşedinte şi-a schimbat părul (din părul primarului de Sibiu în părul primarului de Preşedinte, echivalent cu Kaizerul), dar năravul ba. Este ştiut de toată lumea că în scurta sa "domnie", primul lucru după o săptămână, s-a dus "să se închine la Înalta Poartă de la Washington". Trebuie precizat faptul că această "închinăciune" nu s-a mai întâmplat din 24 ianuarie 1959 când Principatele Române l-au ales domn pe col. Alexandru Ioan Cuza. De atunci, niciun conducător român, începând cu Regii Carol I, Ferdinand, Carol al II-lea, nefericitul Rege Mihai şi nici "împuşcatul Ceauşescu", deşi era în coasta marelui Imperiu Rusesc, nu s-a închinat când a fost numit preşedinte la Moscova sau în altă capitală occidentală. Iohannis s-a închinat. Şi-a adus consoarta "pe doamna mea", până la cel mai îndepărtat loc din întinsa America. O perioadă de timp a fost în afara văzului presei, de parcă ar fi fost la vreo instruire de oareşice natură. Cu mare pompă şi sfială, a călcat poarta istorică a Cotrocenilor primind onorurile militare a "defunctului om politic", cu nume de rezonanţă istorică, Traian. Mai departe, majoritatea românilor nu mai doresc să-i pronunţe numele, pentru răutatea cu care a încercat şi chiar a reuşit "să ia de la gura" săracului român cei 15-20% din salarii şi pensii. Traian a uitat. Cum de altfel a uitat şi înlocuitorul său actual care, călcând pe scumpele mochete de la Cotroceni, nu a făcut precum a făcut neamţul Carol, care a spus: "când am călcat pe pământ românesc, am devenit român". Sigur că domnul Preşedinte Iohannis niciodată nu va spune "am devenit român". De ce? Pentru că pe domnia sa nu-l ţine pe aceste tărâmuri româneşti decât "doamna mea", care este româncă. Dacă motivăm în continuare cele spuse, precizăm faptul că părinţii dumnealui, bătrâni fiind, imediat după Revoluţie, au părăsit România stabilindu-se definitiv într-un land din Germania. Că o fi bine sau o fi rău pentru "Provincia România", este o chestiune de discutat şi doar istoria ne va arăta. Dar să ne continuăm periplul istoric al ascensiunii. După ce a stat la "căldurile americane", şi-a primit "sceptrul" ce reprezintă însemnele puterii, depunând jurământul nu pe Biblie, pentru că religia dumnealui este luterană, ci doar pe Constituţie. E bine şi aşa. Că doar vieţile celor 22 milioane de români, dacă doresc să devină Europeni, depinde de cărţulia numită "Constituţie". Că domnul Preşedinte "calcă cu bocanii" pe legea fundamentală, este o altă problemă pe care o vom detalia în numerele viitoare. După "vizita istorică" la Washington cu care România a avut relaţii excelente de peste 100 ani, a urmat fără multe surle "închinăciunea", la "femeia minune" a Europei şi chiar a lumii după Ceauşeasca şi Tecers, "doamna de fier" a Germaniei, Angela Merkel. Sigur că s-au înţeles în limba lor maternă, de parcă ar fi fost la "ceaiul de la ora 5". Poate dialectul în care vorbeşte domnul Iohannis este puţin stricat şi nu mai este cel care îl foloseau strămoşii săi, "cavalerii teutoni".

Încoronarea Kaizerului, moment crucial pentru România

După 10 ani, timp în care Traian de la Basarabi, încheindu-şi socotelile cu preşedinţia, având alături pe "blânda Maria", şi-a pregătit intens "actele predării", pentru ca adversarii săi să nu-i găsească nici cea mai mică găselniţă. Ceremonia a avut două puncte importante: primirea cu fanfară şi trompeta care începe onorul, urmată de defilarea Gărzii de Onoare îmbrăcată nu în costume ale cavalerilor teutoni, ci în costume ale bravilor oşteni de pe timpul domnitorului Alexandru Ioan Cuza. A urmat drumul scurt pe scările Cotrocenilor, iar picioarele "Kaizerului" fiind mult mai lungi decât ale doamnei actuale preşedinte, aceasta a trebuit să mărească ritmul pentru a ajunge în acelaşi timp la "pupături". A urmat ce a urmat, ca în poveştile lui Petre Ispirescu, cu schimburi de buchete de flori dintre cei doi conducători din a căror valoare s-ar fi mărit pensiile la vreo 20-30 pensionari, ar fi putut ca 20-30 elevi să primească rechizite gratuite sau vreo 20-30 bolnavi din cele 100 spitale desfiinţate de "luminăţia sa Traian de la Basarabi", iar evaluarea ar putea continua. Întâlnirea de predare-primire nu a durat o veşnicie, ci doar aşa, aproape două ore, cu ceai cu tot. A urmat drumul spre uşa palatului şi probabil că "defunctul" preşedinte Traian a vărsat în sinea lui câteva lacrimi amare de durere politică. Singura persoană care probabil a fost mai fericită "doamna Maria", care s-a gândit că aşa cum spune Sadoveanu în Baltagul, "şi-a văzut omul său acasă". Că aşa este la români prin tradiţie de mii de ani "omul meu, femeia mea". Aceasta pentru că tot prin tradiţie milenară, românii au câteva elemente fundamentale care i-a ţinut pe aceste meleaguri de mii de ani: pământul, familia, ţara şi religia. Cei care sunt "neaoş români", niciodată nu vor pleca de pe acest pământ sau se vor întoarce să se înmormânteze pe acest pământ, săvârşind perceptele biblice "din pământ ai apărut, în pământ te vei duce", Cei care au plecat să moară pe plaiuri străine este dreptul lor şi le transmitem românescul "călătorie sprâncenată!", aşa cum spuneau patrioţii scriitori care au făcut România Mare. Apropo... acum putem spune că actualii scriitori mai sunt cu faţa la ţară? Mă îndoiesc. Oamenii de cultură, în prezent, "jinduiesc" la tot ceea ce este occidental. Noi nu mai avem nimic în ţara asta bun. Aceasta în condiţiile în care, în ultimii 50 de ani, toate ţările din Europa ne curtau şi ne importau produsele agricole şi chiar industriale. Dar ce să-i faci. Aşa cum spune tot un proverb românesc, "orice cal de cursă ajunge gloabă". Aşa a ajuns şi Ţara Românească, o "fata Morgana" a capitaliştilor Europeni. Cu izvoare şi ape, care ar putea produce curent electric încât amărâţii de români ar putea trăi foarte bine, nu cu salariul minim pe economie, în condiţiile în care şi-ar vinde ei curentul electric, şi nu firme din Cehia, Austria şi Slovacia. Aceasta în condiţiile în care "aurul nevăzut" reprezentat de curentul electric şi produs în România, ar fi vândut de români. Spaţiul nu ne permite să spunem toate fărădelegile pe care clasa noastră politică a ultimilor 25 de ani, la indicaţiile preţioase ale UE, care a devenit "urmaşul URSS-ului", aşa cum spunea academicianul Bucovski. Numai că, nu mă pot abţine şi trebuie să spun.

"Unde eşti tu, fericirea mea? Ţara mea de glorii, ţara mea de dor"

Aceste pasaje le-am luat din versurile unui cântec care era la modă înainte de 1990, şi care prin "occidentalizarea" întregului mediu românesc, nu mai face nicio para. Acelaşi lucru s-a întâmplat şi cu un vers din poezia militantă a poetului naţional Eminescu. Cetăţenii sunt bulversaţi şi nu mai ştiu unde se mai află "ţara mea de glorii" şi nici "ţara mea de dor". Aproape în totalitate, politicienii din Parlament sau pe unde se află, dar şi tinerii reporteri şi analişti politici s-au "occidentalizat" aproape în totalitate şi din ce în ce într-o propoziţie românească, nu uită să pronunţe un cuvânt sau o expresie într-o limbă străină. De parcă "limba" din organismul românului s-a schimbat sau a căpătat o altă formă. Întrebarea "unde eşti tu fericirea mea?" Îşi găseşte răspunsul în: toate fabricile construite începând chiar de "Kaizerul Carol I şi Ferdinand", au fost distruse cu scopul de a se lua şi ultimul kg de fier vechi, 95% din comerţul exterior şi interior al României se face doar de firmele multinaţionale şi în proporţie de 80% de firme din Germania, Franţa, Anglia, Italia, şi nu în ultimul rând de Rusia. Aceasta din urmă, prin "trădarea lui Gorbaciov" în faţa lui Bush senior, a acceptat ca Rusia să facă parte din "împărţirea economică" dintre Statele Unite şi Rusia. Acest lucru este dovedit public doar dacă faci o trecere prin mijlocul municipiului Târgovişte, cea de-a III-a capitală din România veche. Aici, a început demolarea de către o firmă rusească a merilor combinate construite prin truda românilor considerată de cei care l-au condamnat la moarte pe dictator drept "genocid". Sigur că la acest lucru a contribuit din plin şi "blânda şi imparţiala justiţie" care, în decursul istoriei, a dat verdicte "trăznite". Aceasta dacă am aminti procesele ţăranilor de la Răscoalele din 1907, procesele intentate de influenţa rusească după terminarea războiului în 1945, începută cu condamnarea la moarte a Mareşalului Antonescu, care a fost condamnat de justiţia românească şi nu de justiţia moscovită. Apoi, a continuat cu mare energie prin condamnarea la moarte a cuplului Ceauşescu. Că o fi bine sau o fi rău, singura istoria este cea care poate să ne răspundă pertinent. Că în prezent, după

(continuare în pagina 3)

(urmare din pagina 2)

25 de ani justiția românească continuă "pericolul greşelilor", fapt dovedit de impunerea de către americani preşedintelui Iohannis pentru condamnarea la închisoare a unor membrii importanți ai clasei politice ai unor membrii ai clasei economice, reprezentate de patroni-capitalişti impuşi chiar de conducătorii de la Bruxelles. Sigur este faptul că în România "a fost indus pericolul anarhiei", în toate sectoarele de activitate. Mai mult decât atât, românului i s-a indus ideea că i se poate permite orice. Că proprietatea este inalienabilă, că justiția este imuabilă şi nu poate fi discutată de nimeni, chiar dacă un procuror sau judecător se îmbată sau bate pe cineva. Domniile lor sunt mai presus de lege. Aceasta în condițiile în care actul fundamental Constituția, statuează fără drept de apel că "nimeni nu este mai presus de lege". Tot aşa de sigur este că unii conducători "dezechilibrați mental" cum ar fi "dezacsatul Mazăre" şi mulți din cei 300 capitalişti autohtoni care s-au îmbogățit fără justă valoare. Bine ar spune românul. Dar organele puse şi plătite să îi vadă de ce au avut "orbul găinilor"? Aceasta în condițiile în care chiar şi domnii judecători sau procurori ar fi trebuit să citească prevederile art.292 NCPP "sesizarea din oficiu": "Organul de urmărire penală se sesizează din oficiu dacă află că s-a săvârşit o infracțiune pe orice cale". Şi aici se pare că legea este strâmbă atunci când se opreşte în mijlocul ei stabilind sesizarea din oficiu doar la trei articole din cele trecute în Titlul V –Capitolul I-Infracțiuni de corupție. De ce le-o fi extras doar pe aceste articole şi probabil au fost trecute în competența altor organe, doar istoria ne va cerceta.

Ofensiva "Kaizerul" pentru dobândirea puterii absolute

Timp de aproape un an de zile, Kaizerul a făcut tot ce este posibil pentru a-şi aduce la îndeplinire un deziderat probabil impus politic de la Bruxelles. Putem preciza cu certitudine nu să facem vreo speculație asupra faptului că în Europa, prin "cooperativizarea politicii Europene", puterile s-au împărțit esențial între dreapta şi stânga. Dreapta are ca lider Germania, iar stânga are ca lider Franța. Între cele două puteri politice există o contradicție cel puțin teoretică, pentru că în practică este o luptă fără de principii şi morale între marii capitalişti reprezentați de dreapta care impun totul, scopul fiind întărirea marilor corporații, după principiul "scopul scuză mijloacele". Stânga, în schimb, a dobândit "anarhia" franceză preluată de la "comuna din Paris", iar datorită acestui lucru civilizația franceză a avut sincope uriaşe privind metodele de civilizație. Şi în Europa, în aşa zisul Consiliul Europei, Germania şi țările apropiate ei, impun politica de hegemonie şi transformare a ființei unor cetățeni din fostele țări din blocul sovietic. În schimb, Franța, cum de altfel a fost în ultimii 200 de ani, îşi pierde puțin câte puțin din "valoarea de piață franțuzească". Drept consecință, stânga dominată de Franța pierde teren. În România, începând cu decembrie 1989, stânga s-a transformat dintr-o stângă comunisto-socialistă într-o stângă social-democrată, ceea ce era mai aproape de interesele majorității poporului român care niciodată "n-a gustat" din "fericirea capitalismului occidental". În consecință, timp de 15 ani din perioada de tranziție a României, au fost "de sorginte socialistă sau social-democrată". Alegerile din 2012 au dovedit cu prisosință că România are nevoie de un guvern social democrat ale căror principii sunt mai aproape de majoritatea zdrobitoare a celor care în prezent au reuşit după distrugerea fabricilor să se angajeze pentru a-şi asigura existența. O bună parte din populație, cca 6 milioane de persoane reprezentate de pensionari care au munict în timpul Regimului aşa-zis comunist, se află într-o mare "disoluție socială". Aflați în pragul bătrâneții, bolnavi datorită condițiilor impuse de industrializare, sunt nevoiți acum să trăiască cu pensii mai mici decât într-o țară bananieră din lume sub 100 de dolari (400 lei). Pensia unui pensionar care a lucrat muncă grea timp de peste 30 ani, nu se ridică mai mult de 400 dolari. În perioada anilor 2012-2015, guvernul social-democrat şi coaliția aflată la guvernare, a reuşit să înlăture multe din nedreptățile făcute de dreapta capitalistă, reuşind fără niciun dubiu, ca România să fie prima țară din Europa cu cea mai mare creştere economică şi cu posibilitatea reală de a-şi păstra acest lucru încă mulți ani de aici înainte. Societatea a fost împinsă înainte nu de capitaliştii veniți din occident, ci în primul rând de capitaliştii autohtoni, ei fiind cei care au plătit în majoritate impozitele, pentru ca statul să poată să supraviețuiască la cheltuielile impuse de UE şi Alianța NATO. Românii, datorită acestui lucru, aleargă disperați după promoții, reduceri la marile lanțuri de magazine, şi nu în ultimul rând umplu magazinele second care nu sunt altceva decât "lucruri aruncate" de la bogații marilor țări Europene. Cu toate acestea, după un an de zile, incredibil, "Kaizerul" a "lucrat cu disperare" întrebuințând mijloace neortodoxe, chiar ilegale, pentru a da jos guvernul legal constituit prin alegeri. Că este aşa, este dovedit de faptul că s-a intentat procese prin DNA, prin care marii capitalişti autohtoni, cu toate greşelile lor, sunt la puşcărie, în condițiile în care ei fost cei care au ținut pe linia de plutire economia românească în vremuri grele. Cum s-a lucrat în acest an? Simplu. S-au căutat "noduri în papură" oricărui membru al clasei politice care făcea parte din coaliția de guvernare. Sigur că s-a început şi toate tunurile au fost puse pe primul ministru şi chiar pe unii miniştri. Din 8 luni de zile, Kaizerul nu vorbeşte alceva decât: "vreau guvernul meu"; "vreau partidul meu la guvernare", "vreau instituția primei doamne". Acum, când mai sunt doar câteva zile până la împlinirea unui an de la înscăunarea în funcția de preşedinte al României, domnia sa a fost ajutat de providență, iar dezastrul care a avut loc la clubul de rock Colectiv, când au murit 50 de cetățeni nu la muncă, ci la distracție, cărora public le spunem creştinescul "Dumnezeu să-i ierte", l-a ajutat să-şi finalizeze dorința de a da jos guvernul. Înainte, în schimb, s-a început dezinformarea publică cu privire la viceprim-ministru Gabriel Oprea, prin UNPR, care reprezenta "balamaua de sprijin" al tuturor guvernelor, aruncând pe piața internetului materiale denigratoare. Bomboana de pe colivă a fost cea prin care un motociclist polițist, nepregătit temeinic profesional, având atribuțiuni de serviciu a derapat cu motocicleta şi nefiind atent suficient, a căzut într-o groapă care a fost fatală. Sigur că maşina de propagandă a dreptei a lucrat cu repeziciune, polițistul a devenit erou, iar ministrul având şi calitatea de vice prim ministru, a devenit ținta unor acuzații devenite importante pentru "dreapta". Trebuie precizat totuşi, că atribuțiunile pe care le avea Gabriel Oprea erau cele privind cel mai important sector al unei țări: securitatea națională. În aceste condiții, considerăm că această funcție îi dădea posibilitatea să beneficieze de aceleaşi onoruri şi facilități precum primul ministru. Mai mult decât atât, în ultimii ani, primul ministru, presat de preşedinte, a fost nevoit să se opereze şi să lipsească foarte mult timp de la conducerea guvernului. În acest timp, această funcție de prim ministru a fost ocupată de viceprim- ministru Gabriel Oprea. Numai că, preşedintele şi cu adversarii politici ai dreptei în care Alina Gorgiu şi Blaga care şi ei ca preşedintele vreau "caşcavalul guvernării", au făcut tot ceea ce este posibil pentru ca Gabriel Oprea să fie "ostracizat", iar mai mult să i se ceară demisia public. În consecință, mesajul transmis de dreapta prin diverse mijloace media şi prin recentele mitinguri, urmare a dezastrului de la Colectiv, mitingurile s-au transformat în mesaje verbale puternice împotriva premierului Victor Ponta şi a viceprim- ministrului Gabriel Oprea. România a ajuns în pragul unei mari crize politice. În această criză, câştigător este Kaizerul, care îşi impune prin forță mediatică punctele de vedere. Majoritatea fiind anticonstituționale. Unul dintre ele este cel prin care partidele politice prin reprezentanții săi, sunt aproape eliminați din discuțiile constituționale privind numirea premierului. Preşedintele şi-a permis încălcarea Constituției atunci când a chemat mulțimea de pe stradă care nu are nicio autoritate morală, ci poate doar una anarhică, să participe la discuții privind numirea premierului. De fapt însăşi reprezentanții demonstranților au precizat că această participare este anticonstituțională. România este fără guvern, cu un Parlament slăbit datorită mediatizării excesive a corupției din cadrul acestei clase politice, fără ca acei care fac această mediatizare să vină cu exemple concrete. În acest context, prima putere în stat reprezentată de Parlament primeşte în fiecare zi lovitură după lovitură, ceea ce generează anarhia generală a țării. De aceea, aş aminti tuturor cititorilor şi reprezentanților celor 3 puteri ale statului: excutivă, legislativă şi judecătorească, că art.69 din legea fundamentală, la art.1 precizează: "deputații şi senatorii sunt în serviciul poporului". Completarea noastră este, cei care au greşit, să plătească conform codului penal care trebuie respectat cu sfințenie şi în care să se respecte prevederile legale cu privire la "modul de aflare al adevărului". Nu trebuie să cădem în greşeala "disoluții politice şi statale", că toți 500 de parlamentari sunt corupți sau excroci. Până când nu vor fi dovediți prin hotărâre judecătorească, nu putem să-i incriminăm. Altfel, România se află într-o situație de anarhie generalizată, economia pierde, capitalismul românesc este într-un declin periculos, ceea ce va duce în viitor chiar la pierderea statalității națiunii. Aceasta în condițiile în care România şi-a pierdut armata pe care a transformat-o într-o armată de cruciați în slujba NATO, şi a pierdut capitaliştii care stau la puşcărie, şi-a pierdut speranțele de maibine şi cetățenii sunt îndemnați să ajungă servitorii marilor țări europene. Cu aceasta, deocamdată am spus totul, iar cele ce am spus le pot dovedi nu cu vorbe, ci cu un exemplar din Constituția României care ar trebui să ajungă şi la Curtea Constituțională, care tace. Sigur că domnii judecători ai Curții nu vor ieşi în stradă. Dar ei ar trebui, după 12 ani de constituție, să o apere, aşa cum a făcut Traian Băsescu când şi-a apărat mandatul. Gurile cască din mitingurile de pe străzile oraşelor României care spun şi strigă disperați "vrem o nouă constituție", probabil fiind puşi de cineva cu un interes. Cu unele greşeli strecurate în Constituția din 2003, care se referă la art.135 pct. g care este neconstituțional, precum şi art. 148 alin.2 prin care cele spuse de UE şi Alianța NATO "au caracter obligatoriu" şi au prioritate față de dispozițiunile din legile interne. Atunci oare de ce domnilor parlamentari şi domnule preşedinte, care vă considerați român nu respectați art.1 privind "România este stat național, suveran şi independent, unitar şi indivizibil"? Să luați aminte că "vremurile sunt trecătoare, oamenii sunt sub vremuri, iar istoria şi legile vă vor sancționa uneori şi după moarte". Pentru că, nerespectarea Constituției pedeapsa este imprescriptibilă.

DUMITRU CÂRCENI

PRELUARE DIN «REFLECTOR ARGEŞEAN» NR. 313 DIN 17-30 NOIEMBRIE 2015

CARMEN, ACEEAŞI „ELENĂ“ CU O ALTĂ PĂLĂRIE

Alegerile din 2014, un produs „eminamente" al influenţei germane în Europa, l-au adus pe „tronul României" pe etnicul german „Klaus", cu veleităţi de primar şi nu de şef al unui stat suveran şi independent, aşa cum se precizează în legea fundamentală a statului, care este obligatorie, de la „vlădica Klaus", până la „acoperitul din Serviciile Secrete". Klaus a venit. Trăiască Klaus! După el nu a venit doar „potopul" şi chiar un blestem peste naţiunea română, care, ştiut de toată lumea, chiar şi din diaspora, nu-şi mai găseşte cadenţa ca stat. Sigur că, Klaus nu a venit singur. Domnia sa s-a uract în „jilţul de la Cotroceni", împreună cu „doamna sa" care nu este „doamna noastră", datorită faptului că ne-am săturat în perioada 1980-1989 de cealaltă doamnă care datorită ambiţiei de a-şi subordona şi politic soţul, a sfârşit pe „eşafodul de la Târgovişte". Imediat după urcarea pe tron, Klaus, drept mulţumire, şi-a catadorisit doamna devenită peste noapte „doamna mea", cu un binemeritat „concediu de studii" peste ocean, unde are familia prezidenţială probabil „unele pile", ca să nu spunem, proprietăţi, întrucât nu sunt declarate. Venind cu forţe proaspete, Klaus a început lupta, pentru ca întreaga Românie să-l cunoască „de baci". Fără nicio discuţie, România, după marea anarhie cuprinsă după evenimentele din ianuarie 1990, avea nevoie, acum după 25 de ani, de o cotitură istorică cu privire la „noua politică economică". Numai că, se pare că un primar care a condus doar un oraş de mărime submijlocie, nu are capacitatea de a răspunde preocupărilor şi intereselor celor aproape 20 mil. de români care în prezent, se încăpăţânează cu insistenţă să rămână în ţara lui Dumnezeu, numită România. Peste 2 mil. s-au dus în cele patru zări. Noi nu le putem spune decât să le fie de bine! Problema însă este, „ce face Klaus, neamţul primar de Sibiu, reprezentant al unei etnii de câteva zeci de mii de oameni, pentru majoritatea de 80% populaţia română şi cea asimilată în decursul istoriei pentru ei"? Răspunsul este ceva puţin peste zero, ca să nu spun că domnia sa a făcut doar „zero tăiat în patru", aşa cum spun intelectualii români. Anarhia a generat în România suferinţă prin boli, nu chiar foamete, pentru că în această ţară doar puturoşii pot muri de foame. Domnia sa a devenit „rege neâncoronat", purtând titlul de „preşedinte", iar unii dintre români îi spun „încornorat". Deşi noi românii iubim şi respectăm toate naţionalităţile şi pe oricine ne calcă pragul, chiar dacă unii dintre aceştia, ca popor nu ne respectă. Aşa am fost noi făcuţi de istoria milenară, să suferim, să acceptăm, mergând după principiul statuat de Burebista şi decebal, după înfrângere, „capul plecat sabia nu-l taie". Pe acest principiu merge preşedintele României, domnul Klaus Verner Iohannis.

La plăcinte, înainte...

Aşa cum spuneam, „domn' preşedinte" s-a urcat pe tron... fie-i domnia uşoară, şi nu s-a mutat cu „soața" numită Carmen, pentru că nu avea asigurate condițiile de cazare pe care bugetul României „în sărăcia sa", nu i le putea satisface. Gurile rele spun că doamna Carmen, doamna profesoară de „limbi străine", încă de la început, a preluat din mers, unele apucături ale „Elenelor" de dinainte de război şi de după război, respectiv Elena Lupescu şi Elena Ceauşescu. Degeaba presa a criticat-o pe Elena Udrea ca viitoare continuatoare a Elenelor, se pare că s-au înşelat. Aceasta în vremuri de restrişte, când „dictatura Iohannistă" a bătut la uşa României, iar măsurile luate au fost pentru transformarea României într-o jalnică colonie, în slujba marilor puteri, doamna Udrea demnă, s-a luptat cu „puşcăria de la Târgşor", în unele procese impuse de noua orientare Iohannistă privind distrugerea capitalului autohton românesc. În schimb, trebuie să recunoaştem, că într-adevăr, în România, timp de 25 de ani, majoritatea capitaliştilor autohtoni au fost nişte trădători, care au furat marile întreprinderi, lăsând milioane de oameni şomeri, care au fost împinşi să devină servitorii marilor puteri Europene. De aceea, putem spune că după un an şi jumătate de „mâncarea unui mandat", activitatea domnului preşedinte „fost primar European şi nu carpato-dunărean", este departe de a împlini dorințele majorității românilor. În schimb, singura dorință cu ardoare împlinită, încă de la începutul mandatului, a fost să pună pe tapet câteva „probleme fundamentale pentru România": Instituția primei doamne, Guvernul meu, Partidul meu, pentru că de restul se ocupă conducerea UE, în fruntea căreia se află reprezentantul Poloniei în calitate de preşedinte (un germanofil), precum şi ceilalți înalți demnitari ai UE, care au grijă din răsputeri, ca viața românilor să devină un calvar prin toate măsurile de coerciție şi greşelile făcute de conducătorii României, pentru ca țara noastră să nu primească „mita" pe care UE ne-a promis-o drept recompensă pentru că am intrat în UE. „Elena lui Klaus", deşi ar trebui să stea în dreapta lui Iohannis la Cotroceni, datorită cheltuielii exorbitante făcute pentru familia prezidențială, domnia sa stă tot la Sibiu. Este treaba dumneaei, dar şi a noastră care îi suportăm toate capriciile şi toate cheltuielile. Pentru acest lucru, domnul preşedinte a „şantajat" fostul Guvern, în vederea măririi bugetului Administrației Prezidențiale. Iar Ponta a acceptat, „făcând pe el în pantaloni", datorită „arătării pisicii" numită DNA, pentru doar 50.000 leipe care această instituție a găsit-o că ar fi vinovată. La jumătatea mandatului, o găsim pe „Carmen de România", urmaşa „Elenelor de România", în plină ascensiune de formă, pe toate planurile. „Stă cu fundul" la Sibiu, cu figura la Cotroceni, şi cu corpul în diverse avioane, parcurgând voiniceşte „câmpurile de luptă" din Afganistan, tulburările din Izrael, precum şi pericolele, atunci când vizitează „Mormântul Sfânt". Sigur că energia lui Carmen este deosebit de puternică, iar urmarea a fost, împingându-l pe preşedinte, să schimbe o bună parte din ambasadori din unele țări pe care „influența soață" îl pune pe preşedinte să nominalizeze oameni şi ambasadori, probabil agreați de dumneaei. Altfel, nu ne putem explica această schimbare vertiginoasă privind numărul de ambasadori, unde

România nu are niciun interes, pentru că interesele vitale ale sale sunt hotărâte la Bruxelles şi nu la Bucureşti. Aceasta în condițiile în care, la art.80 se stipulează clar la pct.1 că: „Preşedintele României reprezintă statul român şi este garantul independenței naționale al unității şi integrității teritoriale", iar lucrul cel mai important, la alin. 2 se stipulează: „Domnia sa veghează la respectarea Constituției şi buna funcționare a autorităților publice". deci, aşa cum spuneam mai înainte, „la plăcinte, înainte", urmând ca după aceea, să dezbatem cea de-a doua problemă, „la război... tot înapoi". Şi iată de ce.

La război... tot înapoi

În ultimile zile, România este bântuită de cel mai teribil conflict de interese din istoria celor 25 de ani de după 1990. Este vorba de ascensiunea firmei multinaționale, care a primit girul din partea „văzduhului" să distribuie fără niciun control, mijloacele de dezinfecție din toate spitalele din România. Tot gurile rele spun că aceasta s-ar fi aflat sub influența unor „acoperiți". Sigur că noi nu credem că bravii noştri spioni acoperiți sau descoperiți vor fi făcut vreodată în istorie, vreun rău țării şi poporului român. Nu cred şi nu vreau să cred acest lucru. În organele de spionaj şi contraspionaj ale României, absolut necesare, trebuie să fie doar români sau naționalități conlocuitoare care respectă şi îşi dau viața pentru România. Exemple de Pacepa şi ce au mai fost după ei, indiferent de sistem, reprezintă doar o tristă amintire. Bravii noştri compatrioți care îşi dau viața pentru interesele României peste hotare, probabil au cunoştință de greutățile în care se zbate țara şi modul în care unii decidenți politici, cum ar fi Adrian Năstase, au modificat prin trădare Constituția din anul 2003, introducând în interiorul ei Titlul VI-Integrarea Euroatlantică. de la început, fără să ne considerăm că suntem „jurişti de drept constituțional" precum domnul Boc, atragem atenția că acest capitol din legea fundamentală este anticonstituțional şi ar trebui ca cei 500 de parlamentari, în frunte cu fostul preşedinte Traian Băsescu şi cu fostul premier Adrian Năstase, să recunoască public, dacă sunt bărbați de stat, greşeala fundamentală pe care au făcut-o atunci când au adoptat Constituția din anul 2003. Mizând pe această greşeală, recent, în şedința CSAT care a avut loc în data de 27.05.2016, prezidată de domnul preşedinte, domnia sa ne-a aburit public printr-o luare de poziție pe posturile principale de televiziune (păcălind poporul cu televizorul, ca în anul 1990). Scopul nu era altul decât să anunțe populația României că până în anul 2017, România trebuie să facă față la cele mai teribile cheltuieli destinate înarmării, încât bugetul pentru apărare să crească de la 1,3 la cca. 2%. Deci, mai mult de 50%, ceea ce va genera cea mai mare sărăcie pentru populația României, care şi aşa, cu excepția celor 500 sau 5000 de milionari sau miliardari în euro, peste jumătate din cetățeni trăiesc la limita sărăciei absolute. Ce doreşte să facă cu acest buget? Este simplu. Achiziționarea unor mijloace de luptă super sofisticate, conform intereselor Americii şi Alianței Euroatlantice. Se urmăreşte achiziționarea din Germania de tancuri puternice cu muniția corespunzătoare, care nu se mai face în Uzinele militare româneşti. Trebuiesc achiziționate un număr nedefinit de drone de joasă şi mare altitudine, pentru supravegherea mişcărilor de trupe al unui inamic aproape de teritoriul României. Se urmăreşte achiziționarea de nave supersofisticate de luptă, înzestrarea aviației militare române prin achiziția de avioane militare de mare putere, pentru a face față misiunilor de „poliție aeriană", care acum se face de avioane din Polonia, Ungaria şi pe unde o mai fi. În schimb, industria de apărare a României este lăsată intenționat să moară, aşa cum întregile mijloace terestre au arătat la mitingurile din fața Palatului Cotroceni. Domnul preşedinte şi-a creat o mândrie în a arăta publicului că peste hotare, în războaie care nu au nimic în comun cu apărarea României, participă un număr limitat de soldați, în jur de 1500 militari. Iar din cadrul poliției şi jandarmeriei, cca. 700 persoane. Numai că, domnia sa fiind profesor de fizică, neavând habar de tactica şi strategia militară, nu cunoaşte că trupele din prima linie sunt sprijinite logistic în spatele frontului, acesta fiind cazărmile din România, de 20 de ori mai mulți militari ca număr. Toți aceştia trebuiesc plătiți, iar unitățile întreținute cu banii „fomistului de român". Spun acest lucru, pentru că petrolul a fot luat cu habca şi dat de Adrian Năstase austriecilor, iar bugetul Apărării Naționale trebuie să plătească austriecilor benzina şi motorina consumată, care este de 5 ori mai scumpă. Dacă luăm doar o singură necesitate pe care orice armată din lume o are, reprezentată de combustibil. Fără combustibil, orice armată merge doar pe jos şi este înfrântă din start, fiind doar o armată de partizani. De aceea, considerăm că problemele ridicate de preşedinte în şedința de CSAT şi prezentate contribuabililor din România, sunt diluate şi prezentate doar pentru „adormitul copiilor". 70 de procente din PIB să crească cheltuielile pentru apărare, în termen aşa de scurt, în condițiile în care 99% din resursele țării sunt aservite altor mari țări din UE. Fiind timp foarte scurt, vom analiza modul în care mijloacele media corecte vor analiza „pe sticlă" problemele stridente ale României şi le vom prezenta public. Aceasta în condițiile în care generalii noştri din conducerea armatei, care au mai rămas după „marea deblocare sau dare afară" a celor 40 de generali cu ştate importante în armata română, de către Traian Băsescu cu un an de zile înainte de terminarea mandatului, în prezent au „orbul găinilor", încălcând grosolan art.1 din legea fundamentală, fiind pasibil în viitor să fie traşi la răspundere penală. Pentru ce? Doar ei singuri ar trebui să-şi facă „mea-culpa". Aceasta în condițiile în care şi cei 9 judecători ai Curții Constituționale care întradevăr au început „timid", să-i tragă de urechi pe unii conducători politici şi chiar să atragă atenția domnilor din conducerea UE, că România încă se conduce după o constituție votată, în care art.1 este fundamental şi trebuie să străbată ca un fir roşu, toate celelalte articole din Constituție. Nu ştim care sunt motivele pentru care în frunte cu domnul preşedinte, cu domnul şef şi director al SRI, cu domnul şef şi director al SIE, cu domnii şefi ai partidelor parlamentare sau neparlamentare, cu domnii şefi ai Senatului, Camerei Deputaților şi ai Guvernului. Nu-şi însuşesc prevederile art. 1. Spunem acest lucru, pentru că puterile mari nu sunt veşnice. Amintim că în primii ani ai sec.XIX-XX, au fost puterile: kaizerilor germani, înfrânți în primul şi al doilea război mondial, au fost puteri dictatoriale din partea lui Hitler şi Stalin şi a celorlalți conducători numiți de ei. Au fost puterile lui Mao şi ale fasciştilor japonezi. În prezent, pe primul an se află marea putere americană care, în schimb, va pieri şi ea mai devreme sau mai târziu, ca toate puterile care se erodează în lume. Şi atunci? Noi, conducătorii români, voi, conducătorii români, nu considerați că veți traşi la răspundere ți veți păți ca Vişineştii şi feciorii? Ia vedeți! Puterea este vremelnică, țara şi națiunile nu vor muri niciodată. În finalul celor prezentate, am trecut în revistă unele probleme pe care preşedintele şi doamna sa, guvernul pe care domnul preşedinte l-a impus în afara voinței poporului, va trebui să dea socoteală într-un viitor mai mult sau mai puțin îndepărtat. Oare domnul preşedinte este amețit de vrăjile doamnei să nu vadă fierberea care a început în jurul Palatului Cotroceni? Dacă este aşa şi n-are nicio viziune, ar trebui politicos să ne spună pe nemțeşte: „auf vidăr-zen" (pe româneşte, La revedere!)

DUMITRU CÂRCENI

Primarul Alecu - a organizat perfect...

„FESTIVALUL CAŞCAVALULUI DE BRĂDET“

3 zile au sărbătorit

Zilele de 27, 28 şi 29 mai, au fost zile de mare sărbătoare pentru producătorii de caşcaval din zona montană a judeţului Argeş, reprezentată de satele Brădetu, Brăduleţ şi Galeşu, care în fiecare an, de când este primar Alecu Vlămpiuţă, organizează o sărbătoare tradiţională a crescătorilor de animale numită „Festivalul caşcavalului de Brădet”. Sigur este faptul că, primarul a avut în vedere existenţa în aceste sate a două comunităţi: cea de la Brădetu, Brăduleţ ca un tot, şi cea de la Galeşu, care, aşa cum spun legendele, gălesenii au originea îndepărtată a oierilor din Transilvania spre zona Sibiului. De aceea, pentru a satisface chiar unele orolii, comuna Brăduleţu este singura care organizează Ziua comunei în fiecare dintre cele trei sate componente. În 27 mai s-a început serbarea cu satul Brădetu, unde din vremuri, a existat o mică fabrică de caşcaval care în prezent a devenit un mare producător, iar consecinţa existenţei caşcavalului pe aceste meleaguri, a fost aceea că acest caşcaval de Brădet a devenit un brend al României. Satul Brădet se mai poate mândri şi cu marele Spital de recuperare cu cca. 400 locuri, urmare a eistenţei importantelor ape minerale pentru tratarea afecţiunilor reumatice şi a afecţiunilor gastrice. Datorită acestui lucru, în zona de Nord a satului, cei care o cunosc şi îi spun „Tanti Iulica”, acum în vârstă de 80 de ani, a fost cea care, din puţinul ei şi cu spijinul unor cetăţeni binevoitori a construit 7 pensiuni turistice de pe urma cărora Primăria Brăduleţ încasează taxe şi impozite fără a face vreo investiţie. A doua zi a festivalului a avut loc în apropierea Şcolii Generale, a Căminului şi a Bisericii, la care au fost prezenţi numeroşi cetăţeni de pe această Vale, mulţi copii şi tineri care la îndemnul primarului au îmbrăcat frumosul port tradiţional din zonă. Spaţiul nu ne permite să prezentăm detaliat această zi, de aceea, am considerat necesar să prezentăm în foto unele imagini prin care dorim să dovedim atât interesul conducerii Primăriei pentru promovarea tradiţiei acestei zone, cât şi dragostea tinerei generaţii de a purta cu devotament portul tradiţional românesc, ceea ce dovedeşte că cetăţenii din aceste zone îşi iubesc locurile natale, portul şi tradiţiile şi vor rămâne în veci să cultive obiceiurile din străvechi. În acest context, aşa cum discutam cu primarul, din aceste sate, aproape nu au plecat oameni să lucreze în ţări străine, ei ocupându-se cu meşteşugurile tradiţionale, dorinţa lor fiind aceea de a-şi mări şi moderniza casa strămoşească a zonei de munte. La toate acestea, primarul Alecu împreună cu consilierii locali, în mod discret, face după posibilităţi cunoscute preocupările tradiţionale ale locuitorilor celor 3 sate pe care le-am nominalizat la început.

D. BOŢILĂ

Guvernanţi. Respectaţi art. 47 din Constituţie – Nivelul de trai

UNDE ESTE AVUŢIA NAŢIONALĂ PENTRU CARE AU MUNCIT PENSIONARII CIVILI ŞI MILITARI DIN ROMÂNIA?

Motto: „Statul este obligat să ia măsuri de dezvoltare economică şi de protecţie socială, de natură să asigure cetăţenilor un nivel de trai decent”

Guvernanţii actuali săvârşesc o faptă penală când spun că nu au bani de pensii

De un an de zile de cînd a venit la conducere preşedintele Iohannis şi chiar mai înainte de anul 2009 cînd a fost reales ca preşedinte Traian Băsescu, puterea executivă din perioada 2009-2012 a făcut un titlu de glorie prin măsuri grave de distrugere din punct de vedere fizic a majorităţii populaţiei din România. Amintim în acest sens prostia pe care a debitat-o domnul fost preşedinte Traian Băsescu când, pentru a fi pe placul conducerii UE şi a Guvernului American, a acceptat cu mare plăcere „marea criză” din această perioadă, asemănătoare cu marea criză a anilor 1930. Acelaşi lucru se întâmplă acum când la conducerea statului a venit dl. preşedinte Iohannis care şi-a numit „Guvernul său” cu personal şi personaje obediente conducerii UE, care reprezintă doar interesele celor 15 ţări fondatoare, prin tratatul de la Lisabona în anul 2009. Aceasta în condiţiile în care la sfârşitul anului 2015, timp de 3 ani, sub conducerea unui Guvern social democrat şi nu al unui Guvern de dreapta obedient conducerii UE, România a avut cea mai mare creştere economică din cele 27 de ţări UE, respectiv 6%. În aceste condiţii, este de neânţeles motivele pentru care preşedintele Iohannis, în mod dictatorial, l-a obligat pe prim-ministrul Victor Ponta să îşi dea demisia, fără o fundamentare politică şi economică. Doar aşa ca dl. preşedinte să-şi vadă dezideratul său privind „Guvernul meu”, „partidul meu PNL”, la guvernare. Aceasta fără să se gândească la cei peste 6 milioane de pensionari care trăiesc cu zile din „indemnizaţii sociale” şi nu cu o pensie decentă după muncă. Datorită acestui lucru, îndemnat de un parlamentar liberal, în persoana doamnei Paula Voch, care, cu mult curaj, a pus în plenul Parlamentului, în ziua de 5-6 Aprilie 2016, întrebarea pertinentă şi deosebit de importantă „PENTRU STAREA ACTUALĂ A NAŢIUNII, CARE AR FI TREBUIT SĂ FIE SUBIECT DE DISCUŢIE ÎN PARLAMENTUL ROMÂNIEI DIN PARTEA PREŞEDINTELUI ŢĂRII”. Această întrebare pusă de dna. Paula Vosh se intitulează: „Unde este şi la cît se ridică avuţia naţională, în condiţiile în care, după împuşcarea lui Ceauşescu, bilanţul anului 1989, prezentat în anul 1990, arăta că România avea o avuţie naţională de 4000 de miliarde de lei vechi”. Pentru a fi credibil, am consultat legislaţia României în perioada 1987, în cartea „Legislaţia întreprinderii de la A la Z”. În această carte document având circa 800 pagini, mărunt scrisă, încât ar fi putut încăpea într-o carte de circa 2000 pagini.

(continuare în pagina 8)

(urmare din pagina 7)

Un manual de economie politică de care cei peste 500 de parlamentari şi chiar de cei 32 europarlamentari ar trebui să o citească „ca pe o biblie a economiei întreprinderilor româneşti”

La pagina 454 a legislației nominalizate, în capitolul 4 „Patrimoniul întreprinderii” sunt câteva definiții foarte importante pe care marii economişti români din perioada de după 1990 le-au uitat sau au fost obligați, prin mituire, să le uite.„DEFINIRE” prin patrimoniu se înțelege „totalitatea drepturilor şi obligațiilor evaluate în bani ale unei persoane fizice sau juridice”. În aceste condiții, că patrimoniu unei țări este constituit din totalitatea valorilor reprezentate de sumele de bani contabilizate exigent de BNR, precum şi de „inventarul întreprinderilor” şi de totalitatea obligațiilor acestora ca urmare a drepturilor de creanță. Pe scurt, se poate preciza că avuția națională a României, aşa cum spunea şi dna. Paula Vosh, deținută de România la 1 Ianuarie 1990 se ridica la uriaşa sumă de 4000 miliarde lei vechi. Acest patrimoniu era în teoria economică, nominalizat prin noțiunile economice „MIJLOACELE FIXE” (totalitatea bunurilor tuturor întreprinderilor, terenuri, clădiri, maşini, utilaje şi unelte care participă la procesul de producție). A doua noțiune economică este reprezentată de noținea economică „MIJLOACELE CIRCULANTE” (totalitatea fondurilor circulante, materii prime, materiale, produse finite şi fondurile băneşti) . Facem precizarea că la începutul anului 1990, era în vigoare „ Legea 500 a inventarierii anuale a acestor mijloace fixe”, pe care conducătorii întreprinderilor respectiv a societăților comerciale înființate conform legii nr. 31, aveau obligația legală să le inventarieze, să se scadă valoarea amortizată şi să se dea o nouă valoare, în funcție de indicațiile BNR şi a Institutului Național de Statistică cu privire la „Inflație”. De aceea la începutul anului 1990, România avea un patrimoniu de 4000 miliarde lei vechi, aşa cum am precizat mai înainte.

Ce însemnau 4000 miliarde lei vechi în anul 1990?

Este ştiut faptul că până în Decembrie 1989, valoarea dolarului în tranzacțiile comerciale cu statele capitaliste de la care România, în decurs de 20 de ani s-a împrumutat cu peste 20 miliarde de dolari, era de „8 lei dolarul”. Asta înseamnă că în 1990, România avea o valoare reală de circa 3200 miliarde dolari. Aceasta rezultă din înmulțirea a 4000 miliarde lei vechi cu 8 lei vechi rezultând valoarera de 3200 miliarde de dolari. Din această sumă la începutul anului 1990, după destrămarea regimului Ceauşescu, exista în seiful băncii naționale cu filialele din cele 41 de județe, un „cash” de circa 2 miliarde de dolari. Aceasta este situația reală a patrimoniului național al Statului Romîn inventariat statistic. La aceasta se adaugă bogățiile subsolului, reprezentate de : petrol, gaze, zăcămintele aurifere, valoarea întregii mase forestiere, valoarea celor aproape 10 miliane de hectare pentru cultivarea cu cereale şi zarzavaturi. La aceasta se mai pot adăuga 3 lucruri foarte importante care nu erau inventariate: Valoarea umană a muncii calificate, a celor circa 10 miliane de angajați care produceau lunar conform legii nr. 57/ 74 la un salariu mediu de 2500 Lei înmulțindu-se cu 10 milioane de muncitori, produceau pentru economia românească aproximativ 250 miliarde de lei vechi lunar, din care se scădea salariul primit de ei care se ridica la nivel național la 25 de miliarde lei vechi. Sigur că este o apreciere aproximativă. În scimb, trebuie adăugat că România exporta pentru economia țărilor cu care avea relații, o valoare deosebit de importantă reprezentată de „aerul românesc al Munților Carpați”. Poate uni se vor îndoi de cele spuse. Numai că răspunsul este că, în prezent, România este „furată” de marile puteri europene, de aerul reprezentat de „certificatele verzi” pe care statul român le exportă în cadrul contractelor cu UE. În aceste condiții, credem că Parlamentul României, în calitatea sa de „organ reprezentativ suprem al poporului român şi unica autoritate legiuitoare a țării”, are obligația să se convoace o sesiune specială cu privire la modul în care avuția națională a statului român a fost devalizată. Este necesară înființarea unei comisii de specialişti economici din care să nu facă parte niciun partid politic. Din care să nu facă parte niciun procuror sau judecător, iar aceasta să fie sub controlul Curții Constituționale, singura care are, conform art. 142, atribuțiuni „de garantare a supremației Constituției”. Pentru că întradevăr, în preambulul legii fundamentale, la capitolul 1 şi 2, se precizează clar modul în care s-a încălcat legea fundamentală. Abia în final, la indicațiile CCR, vin procurorii şi Justiția pentru a trage la răspundere pe cei care au devalizat economia românească şi cu precădere cei circa 100-150 de români care, în dispreț față de lege, furând munca celor 10 milioane de angajați, şi-au depus banii furați în diverse paradisuri fiscale.

(continuare în numărul viitor)

PROF. COL.(RZ) D. BOŢILĂ

PRELUARE DIN «REFLECTOR ARGEŞEAN» NR. 321 DIN 18 APRILIE - 10 MAI 2016

Un primar... fără egal

IONICĂ... IONICĂ... FERICIREA MEA... CA IONICĂ... CA IONICĂ... LA PITEŞTI... NU E „NIMENEA“

De la început, dorim să precizăm că ziarul Reflector Argeşean, nu a primit în decursul celor 13 ani de la apariție, niciun leu de la Primăria Piteşti sau de la Consiliul Județean, sau de la vreun partid politic. De aceea, din proprie inițiativă, am considerat, ținând cont de toți neaveniții din partea unor partide politice, care acum, într-o singură lună, şi-au găsit vocația de a participa, iar unii chiar de a câştiga postul de primar sau consilier la Primăria Piteşti. Sigur că fostul primar Pendiuc şi-a consumat toate energiile în timpul celor peste 20 de ani, rămânând doar cu „sarmalele” pe care ştia cu măiestrie să le împartă cu diverse ocazii. În rest, pentru Piteşti, nimic sau dacă am fi răutăcioşi, absolut nimic. Aceasta în condițiile în care avea în spate un mare partid politic care l-a sprijinit necondiționat. De aceea, considerăm necesar ca piteştenii, să-i dea votul fostului viceprimar, Cornel Ionică, în alegerile pentru ocuparea postului de primar al mun. Piteşti, nu doar pentru cele 8 puncte succinte pe care întâmplător le-am găsit în reclama publicitară, ci pentru celelalte calități pe care viitorul primar al Piteştiului, domnul Ionică le are, unele descoperite, iar altele nedescoperite. Decât dacă eşti orb, să nu vezi că în ultimul an de când primarul Pendiuc nu mai este la conducere, în Piteşti s-au schimbat edilitar foarte multe, începând cu marea lucrare de deblocare a Piteştiului de la Podul Viilor, numeroasele locuri de parcare, care au contribuit la deblocarea circulației, dacă avem în vedere doar câteva probleme. sigur că o parte dintre problemele în timpul cât era primar Pendiuc, a avut la bază „ingineria lui Ionică”, el răspunzând din punct de vedere al legii 215, de înlocuirea primarului Pendiuc. De aceea, avem convingerea că Piteştiul, prin alegerea lui Ionică, va avea un pariu câştigat în „campionatul de 4 ani” a alegerilor locale din 2016-2020. Acest motiv mi-a creat o iluzie, încât m-a determinat ca în continuarea mesajului găsit întâmplător pe stradă, să public în continuare programul Campionatului European de Fotbal Euro 2016. De ce? Acesta va începe în data de 10.06.2016, ca o continuare a rezultatelor alegerilor din 05.06.2016. În aceste condiții, credem că, în Argeş şi în Piteşti, stânga argeşeană va avea un succes răsunător în fața dreptei care în prezent şi-a arogat puterea discreționară, uzând de toate mijloacele uneori nu chiar ortodoxe, pentru câştigarea puterii politice. În România, stânga reprezintă mulțimea, iar în consecință, vă invităm în număr mare să participați la vot.

D.B.

Cine este mai mare? „Oul (procurorul)” sau „găina (Parlamentul)” în România?

REPUBLICA DE PROCURORI ŞI DE CĂTUŞE ROMÂNIA

Motto: „Cei care nu acceptă să fie sfătuiţi nu vor putea fi nici ajutaţi”, Benjamin Franklin

Art.131 alin.1 „Procurorii îşi desfăşoară activitatea sub autoritatea Ministerului Justiţiei” (poate pe altă planetă)

Nici nu mai ştiu dacă este motiv de îngrijorare sau chiar trebuie să ne îngrijorăm. Dar spusele celui de al doilea om în stat, nimeni altul decât preşedintele Senatului României, flutură de mult pe buzele multora dintre noi. De multe ori acestea chiar iau drumul eterului şi lumea le aude. Printre cei din această „lume” se află chiar şi cei direct vizaţi, dar şi cei care au prerogativele, care deţin şi puterea să pună ordine în viaţa noastră dar, din motive care, aparent, ne scapă, nu fac nimic pentru a intra în normalitate ba, chiar mai mult, se adânceşte starea de anormalitate. Ceea ce înseamnă fie că nu este voinţă pentru asta (n-are importanţă dacă această lipsă de voinţă este politică sau manevrată de spectrul fricii, prea mulţi din aleşii noştri având „muşte” pe căciulă), fie că este o crasă incompetenţă sau o perfidă complicitate. „Trăim, spunea domnul Călin Popescu-Tăriceanu, în republica procurorilor şi a cătuşelor”. Dacă are cineva argumente, să-l contrazică. În ce mă priveşte, ca mizantrop cum mă declar, având şi argumente, nu pot să-l contrazic. Să o luăm pe îndelete. Acum sunt citaţi la procuratura de pe lângă judecătoria Braşov (sau la DNA Braşov, nici nu mai ştiu pe unde) patru miniştri fiind acuzaţi şi pentru care se cere cercetarea pentru abuz de putere. Înainte de orice rând trebuie să facem apel la Constituţie. La art. 109 (Răspunderea membrilor Guvernului) se scrie negru pe alb: „Guvernul răspunde politic numai în faţa Parlamentului pentru întreaga sa activitate.” Şi, foarte important, mai departe scrie: „Fiecare membru al Guvernului răspunde politic solidar cu toţi ceilalţi membri pentru activitatea Guvernului şi pentru actele acestuia”. Să ne oprim aici cu citatul din Constituţie fiind, apreciez eu, suficient. În aceste condiţii însă mă întreb: unde sunt foştii prim-miniştri din guvernele cărora au făcut parte aceşti patru miniştri? Am sau nu am dreptul ca cetăţean (fie sau nu mizantrop) să mă înteb dacă nu cumva aceştia sunt lăsaţi la o parte şi în pace pentru a nu fi cumva luat la întrebări şi „vajnicul” (fost) prim-ministru Boc? Mai ridic o întrebare care ar trebuie să contrarieze pe oricine de bună credinţă: Dacă aveau informaţii, de ce DIICOT a lăsat să treacă atâţia ani (patru şi chiar mai multe guverne!!!) să se producă pagubele? (Pentru că, să nu neglijăm, pagubele priveau, dacă ele erau, suportate de întreaga populaţie a ţării)? Ne putem sau nu pune acum întrebarea dacă este sau nu, la mijloc, o ţintă politică? Eu cred că sunt chiar mai multe, între care: trebuie fragilizat acum, în campanie electorală, ALDE, al cărui preşedinte (Călin Popescu-Tăriceanu) este prea liber la vorbă de vre-un an încoace; ne mai putem întreba dacă nu cumva adevărata ţintă este domnul Ponta care se dovedeşte prea virulent la adresa „maiestăţii sale” preşedintele Iohanis şi aruncă pe circuit informaţii, unele din ele, tulburătoare. Iată doar două posibile ţinte aparente şi uşor de intuit de orice cetăţean căruia îi pasă de ce se întâmplă în această ţară şi ce se întâmplă cu ea, ce i se pregăteşte pentru viitorul apropiat. Nu vi se pare curios că toate aceste „bombe” apar acum, în preajma alegerilor pentru administraţiile locale ce pot prefigura viitoarea configuraţie parlamentară? Îndrăznesc să spun, cu valoare de lemă, că lipsa (practic) a campaniei electorale nu este întâmplătoare. Nu se face, dacă aţi băgat de seamă, decât pe alocuri apel la chemarea cetăţenilor cu drept de vot la urne pe 5 iunie 2016. (Am dat data pentru ca măcar noi, şi pe această cale, să ne facem datoria de a informa „cetăţeanul de pe zebră” care apucă să ne citească despre faptul că vor fi şi când, alegeri). Şi toate acestea dintr-un singur motiv: este foarte puţin important cine votează şi câţi votează pentru că cine trebuie să iasă ales la vot şi care să fie configuraţia politică (nu contează, dar absolut deloc nu contează latura administrativa a acestor alegeri, ci numai latura lor politică) viitoare este, fiţi convinşi, deja stabilţi şi stabilită.

Să nu ne minţim, sau să încetăm a ne mai minţi: nu există la noi democraţie şi conducere independentă

Noi am renunţat de mult la independenţă politică, independenţă statal/naţională, independenţă economică şi, în general, la orice fel de independenţă, între care chiar şi cea de apărare. Am renunţat, la început, odată cu programul de guvernare al Guvernului Petre Roman rezultat al alegerilor din acea Duminică a Orbului, deloc vinovată că atunci au fost fixate alegerile. Vă mai amintiţi acele două lozinci lichidatoare pentru România? Este vorba de „mormanul de fiare vechi”, cu referire la industria românească, cea căreia îi era suficient un minim de import tehnologic de completare şi rămânea în concertul european cu asigurarea milioanelor de locuri de muncă şi a doua lozincă, cea cu „lichidarera ceapeurilor” preluată direct la propriu, în loc să se ducă o politică pentru asociere şi executarea unei agriculturi pe suprafe e mari, cu mijloace mecanizate şi cu creşterea suprafeţelor irigate pentru a nu mai fi dependenţi de mila lui Dumnezeu care, iată, nu mai vine acum când pe toate fronturile suntem dominaţi de ură şi de răutate. A venit apoi renunţarea la independenţă în perioada de preaderare pentru a da bine în faţa „Noii Porţi” la mila căreia ne ploconeam pentru a ni se deschide. (Oare a întrebat cineva, pe neglijatul popor, dacă doreşte aderarea? A avut loc vreun referendum şi n-am băgat eu de seamă?) Am maltratat în acest sens chiar şi blajina şi vulnerabila noastră Constituţie (art. 148). Şi a lichidat-o în cvasitotalitate în 2007 când, în fine, ni s-a admis aderararea, dar la masa săracilor, crezând şi aşa că l-am apucat pe Dumnezeu de picioare şi nimeni din cei din divanele de azi nu se sinchisesc că suntem măsuraţi şi cântăriţi cu alte unităţi de măsurare decât celelalte douăzecişişase de membri (incluzându-i aici şi pe Croaţi, acceptaţi cu mare rapiditate după ce au acceptat ca „aliaţi” ai marii forţe euroatlantice, fărâmiţarea performantei federaţii sârbo-croate). În ce ne priveşte pe noi ca stat naţional putem afirma cu tristă certitudine că nu mai avem bărbaţi de stat ca în perioada interbelică (anii 1920-1945) şi nici măcar ca în anii de democraţie populară sau de fals socialism. Să ne amintim că „analfabeţii” de comunişti au avut mândria şi talentul să scoată trupele armatei roşii de ocupaţie din ţară, pe cale paşnică şi fără convulsii. Au reuşit să se declare nemulţumiţi de programele economice pe care se încerca, din afară, să ni le impună comunitatea economică (C.A.E.R.), iar mai târziu, abuzivul (pe plan intern) Nicolae Ceauşescu a avut mândria ca, în numele ţării lui, să nu se lase dominat de forţe externe, având chiar cutezanţa să exprime un sistem original de apărare, „războiul întregului popor”. Daţi-mi acum un nume, numai unul, care să aibă „cutezanţa” să nu fie de acord cu vreunul din omologii din Uniunea Europeană. Pe ici, pe colo, are unele „ieşiri” Călin Popescu-Tăriceanu dar de pe poziţia, oarecum, de opozant al puterii în funcţiune, pentru că, să nu uităm, este cel care s-a fotografiat alături de Traian Băsescu, punând piesa de puzzle cu conturul României pe harta Europei, foarte mândri amândoi de acest lucru ca şi cum noi veneam din Patagonia şi ni se oferea un loc pe bătrânul continent. Acum, conducătorii statului nostru şi mare parte din intelectualitatea acestuia (cu precădere cei, în totalitate, care s-au autoaureolat drept elita intelectualităţii) aruncă peste bord şi ce era bun în naţional-comunism, acele părţi care ne educau să fim mândri că suntem români, să ne simţim împliniţi de frumuseţile ţării noastre, să ne simţim onoraţi de străbunii noştri din toate planurile. Vă voi spune, în cele ce urmează, o întâmplare particulară care se înscrie perfect în cele descrise mai sus, putând fi considerat chiar un studiu de caz. În 1923, un cutezător scoţian Dunlop pe numele său, a avut o idee „năstruşnică”, şi anume, ca specialiştii din energie care au fost capabili să ajute şi să contribuie la facerea armelor care au distrus, în anii primei conflagraţii mondiale a secolului, economiile tuturor ţărilor angrenate şi a altora colaterale, să-şi pună acum priceperile şi eforturile la dispoziţa reconstrucţiei acestor economii. Şi astfel, în vara anului 1924, în cartierul Wembley al Londrei, a strâns delegaţii din mai multe ţări punând bazele unei organizaţii profesionale a energeticienilor, numită atunci, la început, „Conferinţa Mondială a Energiei (mondială pentru că participau specialişti din SUA, din Canada, din Japonia, din USA ş.a.m.d.). România a fost reprezentată de doi specialişti de marcă, ambii de la Şcoala Politehnică din Bucureşti şi anume, profesorii Constantin Buşilă şi Constantin Budescu făcând ca ţara noastră să fie, astfel, membru constitutiv al C.M.E. Întorşi în ţară, cei doi au reuşit să-l convingă pe suveranul Ferdinand I ca, pe baza legii Mârzescu, să decreteze înfiinţarea în România a Comitetului Naţional Român, ca membru component şi constitutiv al C.M.E. şi astfel, CNR a funcţionat (cu întrerupere doar în anii premergători şi în timpul războiului al doilea mondial) pe lângă unitatea din Guvern care avea în sarcină şi atribuţii sectorul energiei. Mai mult, în anul 1971 România, sub patronajul preşedintelui de atunci, a avut onoarea să organizeze Congresul Conferinţei Mondiale a Energiei (devenit de atunci Consiliul Mondial), organizat până atunci odată la şase ani, şi de atunci odată la trei ani, urmând după noi, în anul 1974, Moscova. Ei bine, după evenimentele din decembrie 1989, primul minister care a dispărut din Guvernul României (prim-ministru Petre Roman) a fost Ministerul Energiei Electrice, pe lânga care funcţiona Comitetul Naţional Român, iar structurile nou create în domeniul energiei au încetat de a mai finanţa (plata cotizaţiei, în lire sterline, către Oficiul Central de la Londra al CME). Pentru a nu ieşi din grupul de specialişti de pe mapamond, prin cinstea lor, specialiştii din energie (de toate formele) au înregistrat CNR ca Asociaţie cu personalitate juridică. Mai mult, au înregistrat la OSIM marca sub denumirea de Comitet Naţional Romând al CME. Cine credeţi că au fost primii care a obiectat la înscrierea mărcii? Răspunsul îl veţi primi în numărul viitor.

VICTOR VERNESCU

ÎNDATORIRI UITATE DE „UNII JUDECĂTORI“ DIN JUSTIŢIA ROMÂNEASCĂ

Un înţelept proverb românesc, spune pe înţelesul tuturor „încurcate sunt căile domnului în justiţia românească”, deşi corect, într-un proces existând două părţi, obligatoriu una trebuie să câştige şi a doua să piardă, în justiţie neexistând „remiza”. De aceea, putem spune fără să greşim, că „unii dintre justiţiabilii” care conform „voinţei legii”, trebuie să împartă dreptatea pe pământ, de cele mai multe ori aceştia uită nu să citească, ci să studieze capitolul II „Principiile fundamentale ale procesului civil”, esenţiale pentru începerea unui proces. De aceea, am considerat necesar, având în vedere că trimitem ziarul la toate principalele instituţii judecătoreşti ale statului român, am considerat necesar să reamintim „uneia dintre cele trei puteri ale statului român”, nominalizate în Constituţie, respectiv capitolul VI „autoritatea judecătorească”, că au obligaţia morală ca domniile lor să-şi aplece ochii înaintea oricărei şedinţe de judecată, amintindu-şi „sieşi”, în primul rând, prevederile art.22 „Rolul judecătorului în afara adevărului”. Spunem acest lucru, pentru că multe nemulţumiri există în desfăşurarea celor peste 2 mil. de procese aflate pe rol în instanţele din România, lucru care este exagerat de mult. În numărul viitor, după ce vom arăta aceste principii, vom prezenta pentru marele public, dar şi pentru profesorii Facultăţilor de Drept din România care pregătesc jurişti uneori de mare „subţirime profesională”. Este posibil ca cea mai slabă calitate a unor judecători să parvină din rândul unor facultăţi particulare. De aceea, punem în discuţia publicului, care în decursul vieţii au luat la cunoştinţă de unele hotărâri grave şi flagrante de încălcarea legii, aşa cum ei le-au perceput.

Art. 5. Îndatoriri privind primirea şi soluţionarea cererilor

(1) Judecătorii au îndatorirea să primească şi să soluționeze orice cerere de competența instanțelor judecătorești, potrivit legii.

(2) Niciun judecător nu poate refuza să judece pe motiv că legea nu prevede, este neclară sau incompletă.

(3) în cazul în care o pricină nu poate fi soluționată nici în baza legii, nici a uzanțelor, iar în lipsa acestora din urmă, nici în baza dispozițiilor legale privitoare la situații asemănătoare, ea va trebui judecată în baza principiilor generale ale dreptului, având în vedere toate circumstanțele acesteia şi ținând seama de cerințele echității.

(4) Este interzis judecătorului să stabilească dispoziții general obligatorii prin hotărârile pe care le pronunță în cauzele ce îi sunt supuse judecății.

Art. 19. Continuitatea

Judecătorul învestit cu soluționarea cauzei nu poate fi înlocuit pe durata procesului decât pentru motive temeinice, în condițiile legii.

Art. 20. Respectarea principiilor fundamentale

Judecătorul are îndatorirea să asigure respectarea şi să respecte el însuşi principiile fundamentale ale procesului civil, sub sancțiunile prevăzute de lege.

Art. 21. încercarea de împăcare a părţilor

(1) Judecătorul va recomanda părților soluționarea amiabilă a litigiului prin mediere, potrivit legii speciale.

(2) în tot cursul procesului, judecătorul va încerca împăcarea părților, dându-le îndrumările necesare, potrivit legii.

Reglementarea anterioară: art. 131 CPC 1865.

Art. 22. Rolul judecătorului în aflarea adevărului

(1) Judecătorul soluționează litigiul conform regulilor de drept care îi sunt aplicabile.

(2) Judecătorul are îndatorirea să stăruie, prin toate mijloacele legale, pentru a preveni orice greşeală privind aflarea adevărului în cauză, pe baza stabilirii faptelor şi prin aplicarea corectă a legii, în scopuj pronunțării unei hotărâri temeinice şi legale. în acest scop, cu privire la situația de fapt şi motivarea în drept pe care părțile le invocă, judecătorul este în drept să le ceară să prezinte explicații, oral sau în scris, să pună în dezbaterea acestora orice împrejurări de fapt sau de drept, chiar dacă nu sunt menționate în cerere sau în întâmpinare, să dispună administrarea probelor pe care le consideră necesare, precum şi alte măsuri prevăzute de lege, chiar dacă părțile se împotrivesc.

(3) Judecătorul poate dispune introducerea în cauză a altor persoane, în condițiile legii. Persoanele astfel introduse în cauză vor avea posibilitatea, după caz, de a renunța la judecată sau la dreptul pretins, de a achiesa la pretențiile reclamantului ori de a pune capăt procesului printr-o tranzacție.

(4) Judecătorul dă sau restabileşte calificarea juridică a actelor şi faptelor deduse judecății, chiar dacă părțile le-au dat o altă denumire. în acest caz judecătorul este obligat să pună în discuția părților calificarea juridică exactă.

(5) Cu toate acestea, judecătorul nu poate schimba denumirea sau temeiul juridic în cazul în care părțile, în virtutea unui acord expres privind drepturi de care, potrivit legii, pot dispune, au stabilit calificarea juridică şi motivole de drept asupra cărora au înțeles să limiteze dezbaterile, dacă anilol nu so încalcă drepturile sau interesele legitime ale altora.

(6) Judecătorul trebuie să se pronunțe asupra a tot ceea ce s-a cerut, fără însă a depăşi limitele învestirii, în afară de cazurile în care legea ar dispune altfel.

(7) Ori de câte ori legea îi rezervă judecătorului puterea de apreciere sau îi cere să țină seama de toate circumstanțele cauzei, judecătorul va ține seama, între altele, de principiile generale ale dreptului, de cerințele echității şi de bună-credință.

ŞTIŢI CÂT POT TRĂI UNELE PLANTE ŞI ANIMALE?

Plantele

Fagul, bradul, mesteacănul -1000 ani
Stejarul - 2000 de ani

Amfibii şi reptile

Broasca – 12-16 ani
Broasca râioasă – 40 ani
Crocodilul – peste 40 ani
Reptilele mici – 9-12 ani

Păsările

Găina – 15-20 ani
Cucul – 40 ani
Barza – 70 ani
Gâsca – 80 ani
Bufniţa, corbul – 100 ani
Vulturul – 120 ani

Peştii

Bibanul – 10 ani
Crapul – 40 ani
Nisetrul - 80 ani

Insectele

Albinele lucrătoare – 6-10 luni
Trântorii – câteva săptămâni
Unele specii de furnici – 10-15 ani

ŞCOLI ÎN SECOLUL TRECUT

• 1818 – Gheorghe Lazăr (1779-1823)
• 1826 – Dinicu Golescu (1777-1830)
• 1834 – Întâia Şcoală de fete înfiinţată la 1 noiembrie la Iaşi, din iniţiativa lui Gheorghe Asachi
• 1857 – Organizarea învăţământului sătesc se datorează domnitorului Alexandru Ghica
• 1867 – Prima şcoală de adulţi destinată meseriaşilor neştiutori de carte înfiinţat la Bucureşti în 1867
• 1868 – Se deschide Şcoala de fete adulte cu lecţii gratuite de citit, scris, calcul, religie şi „lucrul cu acul”
• 1898 – Spiru Haret a instituit învăţământul secundar de 8 clase
• 1899 – Apare legea învăţământului profesional

Şcoala astăzi... văzută în 1987

• 1965-1966 – Numărul elevilor era de 4.103.082
• 1984-1985 - Numărul elevilor era de 5.588.058
• Numărul şcolilor în anii 1965-1966 era de 24.060
• Numărul şcolilor în anii 1984-1985 era de 29.089
• 1984-1985 – au locuit în internate şi cămine un număr de 225.681 elevi şi 60.312 studenţi, iar din aceştia, 237.951 elevi şi 39.396 studenţi au luat masa la cantină

ÎMPLINIREA A 1910 ANI DE LA MOARTEA REGELUI DACILOR, DECEBAL

Anul acesta, se împlinesc 1910 ani de la moartea Regelui dacilor, în cursul celui de-al doilea război dintre daci şi romani. din poveştile ajunse până în zilele noastre, având la bază unele date istorice de pe basorefielul de pe Columna lui Traian, putem trage concluzia, înverşunarea cu care s-au apărat dacii împotriva cotropitorilor romani, când au dorit să-l cucerească viu pe Decebal. De aceea, izvoarele istorice precizează că decebal a reuşit să iasă din cetate cu un grup de luptători daci, numai că a fost împresurat de mulţimea călăreţilor romani, iar în lupta crâncenă dată într-o poiană din apropierea Sarmisegetusei, Decebal simţind că va fi capturat de romani, s-a oprit sub un stejar bătrân şi gros, şi simţind apropierea călăreţilor romani, s-a aşezat lângă rădăcina bătrânului pom, şi cu propria sa sabie înfricoşătoare care ucisese mulţi duşmani, şi-a înfipt-o în piept, după ce şi l-a dezgolit de armura construită din piei de animale din Dacia. În schimb, luptători daci nu l-au lăsat pe Decebal nici mort, cu sacrificiul suprem l-au dus undeva în pădurile negre, unde călăreţii romani nu au putut pătrunde. Aici, dacii şi-au îngropat regele, aşa cum era tradiţia la 4 m adâncime, pentru ca trupul lui să nu fi fost găsit de romani şi nici de eventualele animale sălbatice. Restul trupelor dace au mers către Nordul Transilvaniei, apoi s-au împărţit în cele 4 zări, de unde mai târziu au apărut ţările române de la Marea cea mare până în Nordul munţilor semeţi din Moldova, Bucovina şi până dincolo în Basarabia.

D.B.

REDACŢIA REFLECTOR ARGEŞEAN
Strada Tg. din Vale nr. 23, Piteşti, Argeş
(în localul cooperaţiei)
Relaţii la:
● *Mobil: 0741-335962; 0733-390136*
● *Tel: 0348-401072*
● *Fax: 0348/401938*
● *Email: reflector_argesean@yahoo.com*

REGULI DE COMPORTAMENT ÎNTR-O SOCIETATE CIVILIZATĂ

Acum, la început de secol, văzând cum intoleranța câștigă pe zi ce trece mai mult teren, este momentul să ne întrebăm care sunt motivele care au condus la acest individualism agresiv, atât de caracteristic epocii noastre. Situația se datorează în mare măsură faptului că respectul pentru celălalt nu mai este una dintre valorile esențiale. Uneori, respectarea anumitor reguli nici nu mai contează; în multe domenii este foarte uşor - şi deseori acceptat - să nu mai ții seama de existența multora dintre ele. în numele libertății, al liberei expresii, suntem pe cale să ne călcăm în picioare unii pe alții. „Trăim într-o țară liberă, pot să fac ce vreau", auzim de peste tot, adesea din gura tinerilor. În aceste condiții, cât şi cum am mai putea trăi în societate evitând instalarea anarhiei totale? Este necesar să păstrăm un anumit set de norme, să revalorizăm importanța respectului față de celălalt, față de copiii noştri, față de bătrâni, față de funcționarul care face tot ce poate la capătul celălalt al firului... La nivelul societății, al familiei, al individului, este obligatoriu să stabilim anumite limite precise, peste care să nu acceptăm să trecem. Aceste reguli elementare, care ar trebui să guverneze o societate, o familie, un grup, se referă la politețe, la bună-cuviință, sunt reguli care ne permit să trăim liberi, fără a-i obliga pe ceilalți să ne suporte. Poate să pară anodin, dar schimbările fiecăruia dintre noi, lucrurile pe care le conştientizăm la un anumit moment sunt puse cap la cap cu ale celorlalți, toate formând în final o țesătură socială în care ne regăsim, care seamănă cu dorințele noastre. Fiecare trebuie să-şi asume responsabilitatea pentru schimbările sociale pe care le doreşte. Reconsiderându-ne atitudinea față de bunele maniere, față de buna-cuviință, față de respectul datorat celuilalt, nu facem decât un prim pas, mic - dar important - spre recâştigarea armoniei. Multe dintre regulile acestea sunt stabilite şi cunoscute de când lumea. Dar, cu timpul, începem să le uităm... Cu vârsta, credem că ne putem permite... Pe de-o parte, acest ghid vă va ajuta să vă reîmprospătați memoria şi, pe de altă parte, vă va aduce la cunoştință şi alte uzanțe pe care le puteți adăuga bagajului vostru de bune maniere. Cunoscând bine aceste reguli de politețe, veți putea să vă simțiți mai siguri pe situație. în jurul mesei, la serviciu, în pat, pe Internet, în familie sau în străinătate, a şti să te porți cum-se-cade este un dar care poate să fie profitabil.

NICULESCU

EPIGRAME

Rinichiul unul adept al lui Bachus

O uzină-i azi, se ştie,
Ce filtrează plasmă vie,
Dar rinichiul lui, parol!
N-a filtrat decât alcool!

Respirație gură la gură

Cică unul într-o vară
S-a-necat a şaptea oara!
Că-i plăcea la sora Mura
Respirația cu gura!

Unui tînâr neglijent la capitolul curăţenie

Sc plimba ades Culaie
Cu iubita pe alei...
Nu se mai ducea la baie,
Se scălda-n privirea ei!

Unei mame

După ce-a tratat o fată
Tot cu apă descîntată,
La laborator ea vine
Ca să-i spună ce conține!

Unui amic

Cică Ies, bărbat frumos,
Este foarte Inimos,
C-a avut o simpatie
Cu o cardiopatie!

Unor tineri

Trag cu sete din țigare
De când sunt cu vîrsta-n floare,
Până ce-ntr-o dimineață
Foame le va fi de viață!

Instantaneu

Din spital un pacient,
Unde-a fost tratat atent,
N-a plecat cu mina goală,
Ci cu sora medicală!

Inima

Inima - îmi spune bună
-Dacă vrei mulți ani să bată,
P-entru că e numai una,
Trebui dublu menajată!

Verbe

A trata e verb frumos,
Bine-i a ți-l însuşi!
Insă cel mai sănătos
Este verbu-a preveni!

La radiologie

- Ce vezi, doctore, la raze?
Tusea asta mă cam ține!
- După cât fumezi, băiete,
Văd c-o să mai vii la mine!

GH. ZARAFU

SĂNĂTATE - UN REMEDIU ÎMPOTRIVA CANCERULUI EXCLUS DE MAFIA FARMACEUTICĂ MONDIALĂ

O vitamină care ucide cancerul, exclusă din industria farmaceutică. Mafia medicamentelor domină lumea. În volumul său „World Without Cancer", autorul american Edward Griffin descrie adevărul despre o descoperire mai veche, ascunsă cu grijă de marele public, și anume proprietățile curative ale vitaminei B17, numită și laetril sau amigdalina, scrie EsoReiter.

Este un fapt demonstrat: această substanță distruge repede celulele canceroase. Autorul oferă mai multe informații despre vindecarea bolnavilor de cancer grație B17, precum și explicațiile științifice ale acțiunilor sale și ridică întrebarea „De ce medicina convențională nu recurge la aceasta pe scară largă împotriva bolii înșelătoare?". Griffin susține că vitamina B17 nu este utilizată în medicina convențională nu din rațiuni de ordin științific, ci din cauza politicii elitei mondiale în domeniul oncologic. Miliarde de dolari sunt cheltuite anual pe cercetare și tratamente ale cancerului, alte miliarde sunt cheltuite pe producția armatei de substanțe chimice destinate să lupte împotriva bolii. Astfel, ascunderea vitaminei B17 este de ordin economic pentru o industrie farmaceutică dominantă în lumea noastră. Vitamina B17, care ucide cancerul, este conținută în special în sâmburii de caise. Aceștia au fost declarați oficial medicament împotriva tuturor tipurilor de cancer încă acum 35 de ani. După cel de-al Doilea Război Mondial, dr. Max Gerson și-a tratat cu succes pacienții cu acest remediu și l-a inclus în metoda sa de combatere a cancerului. Amigdalina se găsește în sâmburii de caise, migdale, vișine, piersici, prune și mere, precum și în semințele de mere, sorg, mei, semințe de in, linte, unele soiuri de fasole și struguri. De asemenea, în unele plante și multe alte produse pe care omul modern nu le utilizează în mod curent în alimentație. Modul actual de viață ne face să consumăm produse din făină rafinată, mult zahăr, ulei de gătit și alte produse industriale și procesate, în timp ce alimentele organice naturale au fost mult timp absente din meniul nostru. Bunicii noștri au mâncat alimente naturale nerafinate, iar cancerul pe vremea lor era un eveniment rar. Ei consumau fructe uscate, pâine din făină brută și chiar pâine din mei. Astfel, ei aveau acces, fără să știe, la vitaminele necesare pentru o viață sănătoasă, ferită de boli, inclusiv amigdalina (B17). Vitamina B17 a fost interzisă pentru tratamentul cancerului acum 35 de ani, chiar dacă numeroși savanți susțineau că, dacă o persoană ar consuma zilnic această vitamină, ea nu ar dezvolta cancer, susține autorul volumului menționat. Potrivit acestuia, giganții farmaceutici, precum și Ministerul Sănătății al SUA au exercitat presiuni uriașe asupra Direcției de control pentru calitatea alimentelor și medicamentelor, care a declarat drept ilegală comercializarea vitaminei B17, împreună cu informațiile atașate despre efectele sale terapeutice împotriva cancerului, precum și vânzarea unor categorii de fructe proaspete și sâmburi de caise.

Tactica mai includea răspândirea de zvonuri că sâmburii de caise și de migdale conțin cianură și că aceasta i-ar putea otrăvi pe cei care le mănâncă. Dar adevărul este că nimeni nu s-a otrăvit din această cauză până în zilele noastre, chiar dacă a consumat în cantități mari sâmburi de caise sau migdale, scrie Edward Griffin în volumul său.

CE ESTE STRESUL ŞI DIFERENŢA DINTRE „STRES ŞI GRIJA ROMÂNEASCĂ“

Aşa cum veţi vedea în continuare, în cele spuse în acest material, dorim să facem o trecere în revistă a două lucruri importante întâmplate în viaţa modernă actuală. Este vorba de noţiunea de stres pe care majoritatea dintre noi o pronunţăm, iar lucrul cel mai important, chiar o şi suportăm. În dex se precizează că stresul este "o stare de tensiune, încordare şi disconfort". Această stare s-a amplificat datorită ritmului foarte trepidant în dezvoltarea socială, existând o strânsă interdependenţă între "stres şi mişcare". În ultimul secol, viteza a crescut uluitor, începând cu descoperirea vitezei sunetului şi a luminii. Aceste două noţiuni matematice, au rămas deocamdată nemodificate. În schimb, individul şi-a modificat starea existenţială dorind să se mişte tot mai repede. Această mişcare este determinată de acumularea unor surplusuri de mijloace materiale, ca urmare a unor "măsuri civilizatoare" pe care individul, în starea sa existenţială "o acceptă şi o doreşte". Individul doreşte din ce în ce mai mult, atât în ceea ce priveşte cantitatea, dar şi calitatea. Dacă la început aveam dorinţa cu privire la doar un set de nevoi trebuincioase, cu timpul nevoile s-au multiplicat, încât a fost nevoie ca individul să iasă din starea de letargie şi din lipsa de mişcare şi să se deplaseze mai repede pentru aceste acumulări cantitative şi calitative. Dacă la începutul sec. XX ne mulţumeam cu viteze degajate de mijloacele de locomoţie a căror unitate de măsură era "calul putere", existând viteze de 20-40 km/h, sau 1-10 cai putere, (poştalioanele), la începutul sec. XXI, aceşti "cai putere" au ajuns să depăşească chiar "viteza sunetului". De aceea, am considerat necesar să tratăm scurt care este diferenţa între stres şi grijă. Dacă prin stres individul doreşte unele lucruri care să-i depăşească puterea sa financiară şi de producţie, grija în schimb, este nu o stare de stres, ci o stare necesară pentru ca individul să se civilizeze datorită unor necesităţi sociale. Grija, se dezvoltă încă de mic la copii. Grija de a se scula la ore fixe pentru a merge la şcoală, grija pentru a respecta programul de masă în vederea păstrării sănătăţii şi nu în ultimul rând, grija manifestată în procesul de învăţământ, pentru ca cetăţeanul să parcurgă pe cele mai înalte trepte ale societăţii. Multitudinea grijilor individului, sunt aşa multe, încât de cele mai muşlte ori le considerăm banale, chiar făcând parte din viaţa nosatră. De aceea, putem spune, că grija nu ste un stres, dacă este conservat în decursul vieţii, transformându-se din grijă în preocupare. Faza superioară a gijilor, este atunci când datorită unor necesităţi materiale de care individul nu se mai mulţumeşte, atunci grija se transformă în stres. Stresul este cauza dezvoltării sociale a individului şi a dorinţei sale de a se detaşa de ceilalţi semeni ai săi. Această detaşare se face prin îmbrăcăminte, prin folosirea unor mijloace superioare de trai, prin schimbarea înfăţişării, sau cum se cheamă în prezent, a loock-ului, şi chiar prin pătrunderea în anumite trepte a dezvoltării societăţii. Dacă la început grija individului era de a-şi asigura doar să se protejeze asupra vicisitudinilor crimei, a urmat apoi un proces complex de "grijilopatie", de protecţie a individului, prin "super casa, super căldură, super baie" şi toate aceste superlative care reprezintă "ingrediente ale civilizaţiei", generează transformarea grijii în stres. De aceea, credem că, fiecare părinte, încă de mic copil, trebuie să protejeze fiinţa imediat după apariţia din burta mamei, o perioadă destul de lungă de timp, de ceea ce se cheamă, grija existenţială. De aceea, în continuare dorim să prezentăm ce este stresul, fundamentul său biologic şi locul în care acest stres îl ocupă separat pentru fiecare individ.

Stresul trebuie să fie o stare de normalitate şi trebuie atenuat prin grijă

Stresul este o stare de tensiune, încordare şi disconfort. El apare atunci când nu suntem capabili să rezolvăm o dificultate, iar efortul depus ne dezorganizează viața. Stresul psihic este un caz particular, înscris în sfera noțiunii de „stres general", fiind declanşat de anumiți agenți stresori: cei psihologici. Există două tipuri de stres psihic. Stresul pozitiv (eustres) este cel provocat de evenimente pozitive, plăcute. Stresul negativ (distres), cel mai întâlnit, este provocat de situații neplăcute şi de evenimente negative. Din nefericire, în cele mai multe cazuri, stresul pozitiv tinde să se transforme în stres negativ. Individul va căuta instinctiv repetarea situației generatoare de plăcere, lucru nu întotdeauna la îndemână. Dar simpla repetare a evenimentului respectiv nu e suficientă, e nevoie de o schimbare care, dacă nu se produce, va cauza tot suferință. Înțelepciunea populară a surprins de altfel acest fenomen în zicala „Tot ce-i mult, nu-i bun". „Agenții stresori" sunt evenimente de viață sau circumstanțe capabile de a ne modifica, fie şi temporar, starea de echilibru psihic. În această categorie situăm atât cele mai comune situații neplăcute şi evenimente negative (numite convențional distresuri), cât şi evenimentele pozitive (eustresuri). Ambele generează un dezechilibru, dar de sens contrar, cu efecte vizibile în plan hormonal. Dacă în cazul distresului, organismul secretă predominant adrenalină şi cortizol, în eustresuri organismul produce o cantitate crescută de endorfine (substanțe înrudite cu morfina). Efectele pe termen lung sunt şi ele complet diferite. În cazul stresului negativ, secreția crescută de cortizol poate duce la o epuizare precoce a sistemului imunitar („imunodepresie"), precum şi o predispoziție crescută la boli cronice şi cancere, lucru întâlnit frecvent la oamenii care au avut o viață plină de necazuri.

În categoria celor mai cunoscuţi agenţi stresori, specifici omului modern, se situează:

- frustrările de ordin profesional, de statut social;
- conflictele multiple cărora trebuie să le facem față (acestea interferând adeseori cu propriile noastre nevoi şi dorințe);
- stările de suprasolicitare în plan motivațional, afectiv sau cognitiv;
- anticiparea unor amenințări sau chiar existența unora reale la adresa integrității noastre fizice şi psihice.

Guvernanţi „Treziţi-vă din somn"

ESTE NECESARĂ O NOUĂ ABORDARE A PUŞCĂRIILOR ROMÂNEŞTI

Sistemul Penitenciar sau puşcăriile, pe înțelesul tuturor, se pierd în negura vremurilor, pentru că „individul", în evoluția sa din punct de vedere fiziologic şi intelectual este dotat diferit. Puşcăriile au existat imediat după apariția societății sclavagiste ca urmare a măsurilor de coerciție împotriva celor care nu se supuneau sistemelor politico-militare. Deşi în sclavagism stăpânii de sclavi aveau drept de viață şi de moarte asupra individului, „stăpânii" au considerat că era mia productiv să le cruțe viața iar munca lor să le creeze bogăție. De la început, sistemul de detenție era deosebit de aspru încât foarte mulți dintre cei condamnați mureau în temnițele deosebit de insalubre încât unii dintre ei preferau moartea. De sistemul de detenție nu erau scutiți nici unii membrii ai claselor conducătoare iar în context, între ei îşi plăteau polițe cu închisoarea. Numai că aceştia beneficiau de anumite condiții mult mai umane fapt pe care istoria penitenciarelor o remarcă. Odată cu evoluția civilizației, încă de pe timpul romanilor, sistemul penitenciar a suferit şi el modificări prin faptul că deținuții, pentru a muncii mai cu folos, erau mai bine hrăniți, mai bine îmbrăcați. De aceea, de milenii puşcăriile au fost diferențiate pentru anumite categorii de oameni. Fără nicio discuție, niciodată puşcăria nu constituie un mijloc de educație. Singura „puşcărie" construită pentru a asigura un sistem educativ era cea numită „arest" sau o altă puşcărie mult mai târziu a fost cunoscută pentru militari „batalionul disciplinar" atunci când a luat ființă armata modernă. Dintre toate perioadele din istorie, inchiziția şi perioada dictaturii staliniste în Rusia şi celelalte state în zona de influență sovietică, au avut cele mai grele condiții inumane de detenție. În aceste puşcării viața omului nu mia conta, deşi societatea şi conducătorii erau din ce în ce mai pregătiți intelectual. Şi în România, până la urcarea pe tron a Domnitorului Cuza, cei condamnați prin voința unor persoane şi nu prin voința legii, erau deținuți în camere speciale la conace, castele, sau în cetăți întărite unde erau camere speciale pentru condamnați. Este cunoscut în România modernă faptul că după înființarea pratidelor politice, când unele dintre ele ajungeau la conducere, îşi rezolvau dominația şi cu ajutorul unor puşcării. Istoria penitenciarelor în Transilvania precizează modul în care Vlad Țepeş a stat 12 ani în închisoare, cum unii conducători precum Horia, Cloşca şi Crişan au fost traşi pe roată, iar exemplele ar putea continua. La începutul secolului 19, țăranii, prin revolta din 1907, în afară de faptul că 11.000 dintre ei au fost înpuşcați, o parte dintre ei au înfundat puşcăriile sistemului. După terminarea războiului din 1916-1918 când şi o parte din puşcăriaşi au dorit să meargă la război, unii dintre ei au făcut chiar adevărate fapte de eroism, drept urmare, regele Ferdinand, prin înalt decret legal, i-a împroprietărit pe toți cei care, cu prețul vieții s-au dedicat apărării țării. A fost o perioadă de acalmie şi de împăcare generală şi doar foarte puțini cetățeni comiteau fapte penale grave. Sistemul capitalist de atunci a cunoscut două- trei puşcării grele ca detenție: puşcăria de la Doftana, puşcăria de la Tg. Jiu şi puşcăria de la Fortul Jilava care s-a înființat după cum spune numele, pe locul unui puternic fort de apărare a Bucureştiului. Perioada cea mai grea din istoria modernă a României a fost cea din 1949 până în 1965. Această perioadă grea a fost impusă României de către dictatura stalinistă, ca o parte componentă a războiului nedeclarat dintre sistemul sovietic şi sistemul american.

Frumoasele noastre puşcării acum „Beciul Domnesc"

Prin actul de la 22 Decemrie, cînd puşcăriile au fost deschise iar anarhia care nu se mai termină nici după 26 de ani, românii credeau că „instituția puşcăriei va fi abolită pentru totdeauna". În consecință fiecare a încercat să-şi facă drepatatea cuma considerata, „au furat legal cât au putut", având în vedere faptul că societatea în care se spunea că am intrat, este a noastră a tuturor, iar indivizii trebuiau să trăiască ca în comuna primitivă, fără legi şi fără oprelişti. Această perioadă a durat până acum recent când Parchetele aveau „orbul găinilor", când cei care puneau mâna pe putere se „îndopau cu tot ceea ce este mai bun" iar „proştii" sau cei care erau mai greoi de picioare, nu reuşeau „să-şi umple burțile", după cei 25 de ani fometoşi când sistemul, spre lauda sa, a încercat să facă o altă Românie pe principii mai omeneşti. Că o fi realizat sau nu, doar fiecare dintre noi puteam constata. Una dintre greşelile fundamentale ale celor care au pus mâna pe putere la 22 Decemrie 1989 a fost „deschiderea granițelor fără niciun fel de restricție". Au părăsit imediat granițele în primul rând unii politicieni pentru a se proteja de furia unui popor înfometat spunem noi din nou, pe drept. Pesoanele încarcerate mai cultivate, au luat-o la sănătoasa peste granițe, înmulțind numărul infractorilor în toate țările din Europa. Imediat după 1990 şi cu precădere perioaa 1992-1996, prin „marea privatizare", făcută de Nicolae Văcăroiu, a constituit pentru România, cea mai mare distrugere a unei economii prospere. Sigur că aceşti capitalişti aventurieri din toate țările occidentale, au năvălit peste întreprinderile româneşti şi cu doar câteva sute de dolari „frumos mirositori în ochii românilor", i-au dat la o parte pe românii care încercau să devină şi ei capitalişti. Printre sistemele cele mai păguboase care au contribuit la distrugerea economiei româneşti, putem nominaliza două elemente definitorii: distrugerea sistemului bancar românesc şi acțiunea de denominalizare a leului din cursul anului 2005. Aceastea acțiuni au fost „bomboana de pe coliva economiei româneşti" al cărui mentor a fost guvernatorul Mugur Isărescu, marele mason care, timp de aproape 25 de ani, a băgat „cuțitul în inima economiei româneşti reprezentată de leu". Poate vă veți întreba de ce am făcut această digresiune. Scopul este pentru ca cititorul să înțeleagă că îndividul, în decursul existenței societății a fost „vrăjit"de culoarea aurului şi de bani. Războaiele cele mai grele au fost cauzate de 4 elemnete: de femei, de goana după metalul galben, de necesitatea „spațiului vital" şi de ambițiile unor conducători de state sau unor politicieni.

Anii 2001-2002 – „trezirea socitățîi"

Se pot vorbi foarte multe dar succint, ca document, se poate cu certitudine preciza, modul în care comisia de cercetare a abuzurilor din Camera Deputaților în fruntea cărora se afla un țărănist luminat, a tras un semnal privind mafia care se statornicise în România ca urmare a marii privaizari. În mod explict, Preşedintele Comisiei arăta multe nume ale conducătorilor de bancă care au devalizat economia, având în vedere că nicio economie nu se poate dezvolta fără un sistem bancar solid. Iar Mugurel al nostru a ştiut bine ce face, după cum ştie şi în prezent ce face cu „jocul cursurilor valutare", care „picătură cu picătură" distruge economia românească, iar prin „repatrierea" beneficiilor în favoarea întreprinderilor mamă - multinaționale şi a băncilor mamă- multinaționale, distrug uşor tot ce mai există românesc în economia acestei țări, care în cele două războaie, şi-au pierdut viața peste 2 milioane de soldați pentru că au dorit să-şi apere, cum spune poetul „țara, nevoile şi neamul" . O a doua „bomboană pe coliva" îndependenței statului român, a fost cea din Noiembrie 2003 când Adrian Năstase a modificat fraudulos Constituția, punând bogățiile şi independența României la dispoziția conducătorilor Consiliului European. A urmat apoi cea mai mare păcăleală din istoria milenară a României, reprezentată de data de 1 Ianuarie 2007 când o bună parte din populația de bună- credință dar şi de o foarte bună parte din escrocii politici s-au bucurat şi au chefuit toată noaptea în condițiile în care țara „agoniza". În schimb toți acei care s-au bucurat nespus, acum zac în puşcăriile de la Rahova, Jilava, Colibaşi, Poarta Albă iar numărul lor creşte pe zi ce trece. Asistăm în ultimii 10 ani 2007-2016 la cea mai neagră perioadă din istoria României cand aşa cum spunea un candidat la „Beciul Domnesc": România a fost „jucată la păcănele". Deşi în 2005 a apărut cea mia teribilă instituție de coerciție a unui stat, pe numele său Direcția Națională Anti-corupție, se pare că unii dintre domnii procurori, au cercetat doar fapte pentru care au primit binecuvântarea ambasadei americane. În acest context, „Beciul Domnesc" s-a umplut de politicieni cărora procurorii DNA le-au găsit cele mai trăsnite infracțiuni pe care nici în meditația celor mai naivi jurişti nu le puteau găsi. Amintim în acest sens că la un anumit dosar, sunt trimişi în judecată unii pentru 13 infracțiuni iar la altele pentru 26 de infracțiuni. C-o fi bine sau o fi rău, doar „Dumnezeii noştri pe pământ", judecătorii vor desluşi. Că Dumnezeu din ceruri „ne trăzneşte" cu molimi, cu inundații grele, cu războaie locale şi cu alte necazuri pe care majoritatea românilor nu le pot suporta şi chiar îşi doresc moartea. Sigur că trebuie să fim corecți şi să precizăm că majoritatea celor care acum sunt candidați cerți la „Beciul Domnesc" au făcut şi lucruri economice foarte bune, atât pentru ei şi de ce nu şi pentru o bună parte din cetățeni care dacă în prezent au pâine de mâncat, se datorează acestor capitalişti autohtoni şi nu marilor firme multinaționale. Aşa cum spunea un memru al Parlamentului Român aflat mai cu picioarele pe pământ, capitaliştii autohtoni români, prin întreprinderile pe care le-au înființat, au mărit încasările la bugetul de stat al României de peste 20 de ori. În schimb Concernele multinaționale care-şi repatriază profitul în țările de origine, devin din ce în ce mai prospere. De ce? pentru că plătind un salariu minim de 1000-1500 lei, o parte dintre aceşti angajați vor fi „viitorii candidați ai puşcăriilor" pentru care UE ne-a aprobat un miliard şi cinci sute de euro pentru construirea a două puşcării moderne în care capitaliştii români, alături de repatriații infractori români din Occident să se simtă „ca la ei acasă". Sigur că despre puşcării şi despre infracțiuni putem discuta mult, ca de altfel şi despre prigoana pe care DNA o desfăşoară împotriva capitalului autohton, pentru că împotriva stăpânilor săi de la Ambasad Americană nu se poate să sufle ceva. De fapt, despre niciun patron de multi-națională sau de firme Occidentale, DNA nu spune niciun cuvânt. Pentru că s-ar supăra „Unchiul Sam" din Congresul American care chiar în plenul acestui congres au făcut lobby pentru ca doamna Kovesi să rămână pe viață procuror anti-corupție. C-o fi bine sau o fi rău, doar domnul Ambasador al Americii de la Bucureşti poate spune ceva pentru că domnia sa se comportă față de clasa politică, cum se comporta Vâşinski după terminarea războiului din 1945. Ca un final scurtissimo asupra acestui material rezidă ideea că în România la ora actuală este necesar ca Sistemul Penitenciar să fie modificat încât să existe puşcării specializate pe diverse infracțiuni, bineânțeles cu mărirea corespunzătoare a salariilor celor care răspunde de paza lor şi implicit cu măsuri mai dure de detenție. În prezent, pedepsele sunt extraordinar de lungi, când în realitate ele ar trebui să fie în primul rând pentru prima pedeapsă foarte scurtă, cu recuperarea prejudiciului până la ultimul leu. Credem că este necesar înființarea unor puşcării „intelectuale" pentru delicte economice, pentru profesori, medici, oameni de afaceri, funcționari publici care au căzut victimă unei proaste înțelegeri ai unor procurori care nu au citit principiile legii penale din Titlul 1 al NPC care guvernază Legea Penală, statuate în Capitolul I, prevăzute la Art. 1 -11 şi Art. 15. De ce este necesar acest sistem penitenciar pentru aceste categorii? aceşti oameni care au creeat prin mintea lor „plus valoarea" care în final produce prosperitate pentru majoritatea cetățenilor, trebuie provocați ca în continuare să îşi pună mintea ca aceasta să producă în continuare plus valoare. Amintim în acest sens că şi în dicatatura stalinist, unii dintre cei care erau considerați infractori, au fost numiți în fruntea unor instituții care au prosperat. Amintim în România cum în polița Română de după 1 Ianuarie 1948, în fruntea unui sector important a fost numit cu rezultate importante un nume sonor „Ceacanica". În numărul viitor, vom prezenta un punct de vedere cu privire la cest sistem de deținere a intelectualilor care nu prebuiesc amestecați cu delicvenții de drept comun. De fapt, nici în stalinism, foştii deținuți politici nu erau la aceeaşi masp cu delicvenții de drept comun.

(continuare în numărul viitor)

PRELUARE DIN «REFLECTOR ARGEŞEAN» NR. 318 DIN 22 FEBRUARIE - 11 MARTIE 2016

DE ZIUA EROILOR, PRIMARUL LUIGI IONESCU DE LA MERIŞANI, REPETENT FAŢĂ DE CETĂŢENI

Zilele de 9-10 martie, în România, prin semnificaţia lor, alături de 1 decembrie 1918, reprezintă pentru români nu doar un număr din calendarul ortodox, ci un eveniment prin care, actuala generaţie, pentru veşnicie, îşi aduce aminte de cei care şi-au dat viaţa pentru ca România să trăiască în graniţele ei fireşti. Aceste evenimente au constituit preocupările majorităţii, în primul rând a primăriilor comunale, dar şi a primăriilor din oraşe. Facem aecastă precizare, pentru că cei care s-au jertfit au fost în majoritate foşti soldaţi care s-au născut şi au trăit în satele româneşti. Sigur că în Argeş, majoritatea primarilor cu ocazia acestor zile, depun în semn de recunoştinţă coroane, iar unii dintre primari chiar desfăşoară la monumentele eroilor, în semn de respect pentru eroi, unele „evocări" prin programe artistice făcute de nepoţii şi strănepoţii acestor eroi. Amintim în acest sens, unele primării care şi-au făcut o preocupare importantă privind cinstirea acestor evenimente, precum: primarul comunei Bascov, al comunelor Domneşti, Albeştii de Argeş, Bogaţi, Băiculeşti, Rucăr, iar numărul lor ar putea continua. Din rândul oraşelor, se detaşează primarul oraşului Mioveni, domnul Ion Georgescu, care prin grandiosul monument dedicat veteranilor, a făcut un lucru important pentru memoria eroilor. Codaşe, în schimb, sunt primăriile Merişani, cu satele componente, al cărui primar în mandatul 2012-2016 este domnul Luigi Ionescu, care „n-are mamă, n-are tată... n-are bunici sau străbunici", care să se fi jertfit în aceste evenimente importante pentru ţară.

Biserica Merişani spală ruşinea

Pe data de 9 mai, la Merişani, preotul comunei, Dănciulescu Leonard, însoţit de cântăreţul viitor preot Dragoş Mihai Nicodim, din respect faţă de eroi, în jurul orei 9, a săvârşit o scurtă slujbă de pomenire, la monumentul eroilor neamului din curtea Bisericii Merişani. Deşi în comună sunt câteva sate, ceilalţi preoţi nu s-au obosit ca în această zi de rezonanţă istorică pentru naăiunea română, să săvârşească o scurtă slujbă de pomenire, aşa cum se făcea odinioară. Amintim în acest sens, că în apropierea Bisericii din satul Borleşti, după Revoluţie, s-a curăţat şi modernizat, cu sprijinul şi cheltuiala cetăţenilor satului, printre care s-a remarcat un cetăţean „nea Costică ţărănistul", cunoscut cetăţenilor, pentru că la toate aceste „praznice tradiţionale", depunea flori în memoria eroilor. De aceea, un reporter al ziarului s-a deplasat la Biserica Merişani, şi spre lauda preotului, care a săvârşit slujba, am ţinut cont să imortalizăm acest eveniment important în viaţa satului românesc. De ce? Pentru că aici, la ţară, în satul românesc „s-a născut veşnicia românească", acre nu va muri niciodată, iar locuitorii satelor se vor încăpăţâna să trăiască în vatra acestor sate cu toate greutăţile pe care actuala societate şi guvernanţii actuali încearcă o dezmoştenire naţională a populaţiei autohtone. Localitatea Merişani are o vechime chiar atestată istoric de peste 1000 de ani. De aceea, cerdem că primarii, şcoala, au obligaţia morală de a păstra veşnic tradiţia românească de cinstire a eroilor, de cinstire a tradiţiilor mortuare, de naştere, de căsătorie, datorită faptului că aceste tradiţii au ţinut pe geto-daci veşnic în aceste teritorii.

DUMITRU CÂRCENI

ROMÂNI DE TALIE INTERNAŢIONALĂ

La 7 Iunie 2016 se împlinesc 130 de ani de când Dumnezeu ne-a adus pe aceste meleaguri pe cel ce avea să ne ducă faima aviaţiei în lume: HENRI COANDĂ.

Pentru că astăzi,vin şi pleacă de pe Aeroportul HENRI COANDĂ din Bucureşti mii de români şi nu numai, consider necesar să ne cunoaştem mai bine trecutul.

Marele HENRI COANDĂ, trebuie să spun că este fiul generalului Constantin Coandă – Prim ministru al ROMÂNIEi în 1918. De asemenea, HENRI COANDĂ, a fost elev al şcolii ,,Petrache Poenaru" din Bucureşti, apoi la Liceului Sf.Sava . Continuă studiile în străinătate iar astăzi cu mândrie spunem:

HENRI COANDĂ – academician şi inginer român, pionier al aviaţiei româneşti, inventator al motorului cu reacţie şi descoperitor al efectului care-i poartă numele - ,,EFECTUL COANDĂ", ne mândrim cu el. Ajutat de ing. Gustave Eiffel, Coandă a efectuat expermente aerodinamice, a construit primul avion cu reacţie din lume, fără elice, numit ,,COANDĂ 1910" – încercat de el, pe care l-a prezentat la Salonul Internaţional Aerodinamic de la PARIS în 1910. În perioada 1911-1914 a construit mai multe tipuri de avioane de concepţie proprie, cunoscute sub denumirea de ,,BRISTOL COANDĂ". În 1912 câştigă Premiul Întâi la Concursul Internaţional al Aviaţiei Militare din Anglia. Revine definitiv în ţară în 1969 ca Director al Institutului de Creaţie, Stiinţă şi Tehnică, iar în 1970 devine membru al Academiei Române. Nu trebuie să-i uităm nici pe înaintaşii acestuia, tot români: TRAIAN VUIA (1872-1950)- inginer şi inventator român. Pionier al aviaţiei mondiale, constructorul primului avion din lume – brevetat în Franţa – la 17 August 1903, care la 18 Martie 1906 a reuşit să se desprindă de la sol datorită exclusiv forţei motorului său. AUREL VLAICU (1882-1913) – născut în jud. Hunedoara. De asemenea inginer, constructor de avioane şi pilot român. Unul din pionierii aviaţiei mondiale. Primul avion proiectat, construit şi pilotat de AUREL VLAICU, a zburat la 17 Iunie 1910. La 13 Sept. 1913 s-a prăbuşit în timpul unei încercări de trecere peste Carpaţi.

Am selectat aceste rânduri în amintirea înaintaşilor noştri - ,,ROMÂNI" care au lăsat ,,urme adânci" în AERONAUTICA MONDIALĂ.

NUŞA CANTEMIR

PE MERIDIANELE LUMII, ION BOŞTINARU

Cuvânt-Înainte

Multe sunt zicerile memorabile - unele încorporate înţelepciunii comune - care se referă la călătorie, drumeţie, itinerant, cale... Amintesc doar câteva: „Drumul cel mai scurt către tine însuţi este o călătorie în jurul lumii"; „Drumul cel mai scurt spre mine însumi trece prin celălalt"; „Am văzut deja tot ceea ce nu văzusem"; „Locul unde ne aflăm este acel capăt de lume unde voiam să ajungem"; „Călătorului îi şade bine cu drumul, ca şi calului cu frâul"; „Drumul drept îţi pare lung"... Cunosc şi o sintagmă, dragă filosofilor, pentru această situaţie existenţială a omului aflat pe cale, a omului care drume-ţeşte: homo viator. Pentru tradiţia iudeo-creştină, Cain şi Abel au rămas şi ca simboluri, ca prototipuri a două modalităţi de a fi ale omului: fixarea, înrădăcinarea („lucrător de pământ" - se spune în Biblie), respectiv itineranta, transhumanta („păstor de oi"). Altă dualitate: locuitor al cetăţii (sedentar) - nomad, sau, în termenii cunoscutei parabole, fiul cel rămas acasă şi fiul risipitor. Călătoria se petrece întotdeauna în lumea de afară, ca experienţă a altor locuri, moravuri, rânduieli... dar şi în lumea lăuntrică a călătorului ca experiere a alterităţii. Dacă experienţa poate instrui, poate spori cunoaşterea, experierea poate zidi, în cele din urmă, moral şi spiritual. Ion Boştinaru, autorul călătoriilor povestite cu talent şi cu emoţie, deja cunoscut din cărţile lui anterioare, în volumul de faţă, îşi va instrui, la rândul său, cititorul şi îl va întări în fiinţa lui interioară, confirmând astfel adevărul cuvântului că orice traiectorie spre sine are ceva odiseic. Cel ce parcurge atent drumeţiile relatate aici va fi în măsură să observe dacă şi cum ziceri de felul celor evocate se adeveresc. Să primim cu recunoscătoare bucurie acest dar de scriitor al călătorului Ion Boştinaru. Nu un simplu călător-turist, s-o spunem, ci unul având mai mereu o treabă anume de făcut acolo unde călătorea.

VASILE TONOIU

Prefaţă

Coleg de birou fiind cu prof. Ion Boştinaru, cunosc bine activitatea acestuia delicată şi atentă, plină de profunzime, consistenţă şi respect, ce o desfăşoară în rândul Uniunilor de creatori din Bucureşti şi a filialelor din ţară. Am observat că, folosind asemenea metode de muncă, prof. Ion Boştinaru este mult apreciat şi respectat, creatorii de frumos având mare încredere în dânsul, fapt ce-i determină să-i solicite, săptămânal, ajutorul într-o mulţime de probleme cum ar fi: obţinerea, de la organele locale, a unor spaţii şi ateliere de lucru, săli suplimentare pentru organizarea unor vizionări şi expoziţii în ţară şi străinătate şi, nu de puţine ori, în procurarea unor materiale cu regim special de distribuire, precum foiţă de aur pentru picturi, sau diferiţi coloranţi şi chiar a unor locuinţe pentru familiile mai numeroase. În afară de faptul că se deplasează destul de des la sediile uniunilor de creatori, am observat că lunar, prof. Ion Boştinaru se întâlneşte cu conducerile uniunilor, pentru a găsi în comun soluţiile cele mai bune în rezolvarea unor probleme comune tuturor creatorilor. Creatorii de artă de mare renume ca prozatorul Dumitru Radu Popescu - de la Uniunea Scriitorilor, compozitorul şi dirijorul Petre Brâncuş - de la Uniunea Compozitorilor, renumitul cinefil Ion Popescu-Gopo - de la Uniunea Cineaştilor, sau apreciatul pictor Viorel Mărginean - de la artiştii plastici, îl consultă foarte des şi îi cer ajutorul prof. Ion Boştinaru, în realizarea unor probleme complexe cum ar fi: cuprinderea unor titluri de cărţi, opere artistice în planurile şi programele anuale de tipărituri ale Consiliului Culturii, organizarea unor tabere de creaţie, în special la artele plastice în diferite zone Datorită conţinutului său bogat şi bine nuanţat de autor, cred că această nouă lucrare, Pe meridianele lumii, se va bucura de interesul cititorilor. În încheiere, îi adresez prof. Ion Boştinaru sincere felicitări pentru noua sa carte şi urarea de a merge înainte pe acest drum, presărat cu destule greutăţi, dar pe care dânsul le depăşeşte cu măiestrie şi deosebite eforturi intelectuale, cu pasiune şi profunzime a cunoştinţelor sale în domeniul istorico-filosofic şi sociologic. Dragul meu prieten şi coleg, sunt admirabile scrierile tale şi aştept noi apariţii care să ne bucure inimile şi sufletele şi să ne reliefeze aspecte noi cunoscute din frumoasa şi bogata zonă istorică pe care o descrii cu atâta pasiune, dragoste şi talent.

PROF. UNIV. DR. MIRCEA MUŞAT, FEBRUARIE 1989

Un testament moral impresionant

De câţiva ani, de când sunt principalul editor al poetului, prozatorului şi istoricului Ion Boştinaru, un argeşean de elită, sensibil, talentat şi cult, m-am obişnuit cu felul său ambiţios şi multiplu de abordare artistică a unor teme esenţiale, cum este şi în cartea de faţă: cea a călătoriilor prin lume, atât ale sale, cât şi ale unor rude sau prieteni. După excelenta tabletă iniţială, semnată de academicianul Vasile Tonoiu, exprimând câteva idei filosofice despre îndepărtare şi călătorie, ca mijloace de îmbogăţire sufletească şi intelectuală; apoi, după cuvintele didactice ale istoricului şi profesorului universitar Mircea Muşat, s-ar fi presupus că nu mai am prea multe de adăugat. Şi totuşi, parcurgând cu răbdare, pentru o ultimă corectură şi stilizare, textul prietenului nostru comun, Ion Boştinaru, am desprins faptul că numeroasele sale călătorii în diverse ţări ale lumii nu au fost decât uneori încadrate în categoria concediilor de odihnă, ci, de cele mai multe ori, autorul a avut de îndeplinit unele misiuni culturale şi diplomatice în rândurile unor state prietene, aflate în plin progres economic şi ştiinţific. O altă constatare se referă la caracterul larg-cuprinzător al consemnărilor sale, autorul observând atent, înţelegând semnificaţiile, desprinzând bunăvoinţa gazdelor, abia apoi trecând la naraţiunile şi consemnările sistematizate şi sugestive, din care cititorul desprinde multe învăţăminte.

In sfârşit, voi evidenţia şi faptul că acest testament moral impresionant şi util, cum consider cartea lui i -a oferit lui Ion Boştinaru prilejul să dea cuvântul, în volumul său, şi altor rude şi cunoştinţe care au colaborat la proiectul respectiv, prilejuin-du-ne unele concluzii comparative. Apoi bogatul grupaj de fotografii, de la sfârşitul volumului, ne-a îmbogăţit şi imaginativ memoria receptivă, mărind valoarea cărţii, prin adresarea la mai mulţi factori de percepţie umană. Este vorba de o carte cu valenţe multiple, pentru care îl felicit pe autor, aşteptând de la el şi alte contribuţii, la fel de ingenios alcătuite: adevărate comori de suflet, prin care îşi încântă permanent cititorii.

ION C. ŞTEFAN

CUM ACOPERĂ DOAMNA CODRUȚA KOVESI GREŞELILE UNOR PROCURORI?

Apariția DNA în anul 2005 din inițiativa fostului ministru Monica Macovei, a generat în ultimii 10 ani o altă abordare privind rolul Ministerului Public din secțiunea a II-a art.131 din Constituția României. Doamna ministru Macovei a dorit şi probabil că a reuşit să deturneze baza legală constituțională a Ministerului Public reprezentat de "Instituția Parchetelor", iar începând cu anul 2015, "PE CAI MARI" a fost înscăunat la Cotroceni domnul preşedinte "etnic german"- Klaus Iohannis Verner. Dacă până la această dată capitalismul românesc a funcționat "şchiopătând", începând din acest an, capitalismul românesc "a fost împiedicat" precum "calul în căpăstru" care avea ochii acoperiți. Dacă timp de 24 de ani "mirajul capitalismului" era un deziderat şi o dorință de la micul copil până la persoanele în vârstă, după 01 ianuarie 2015 actul fundamental Constituția a fost deturnat prin "spargerea instituției Parchetului" în două: Parchetul cel mai important fiind DNA, care a început să fie adulat de majoritatea cetățenilor şi Parchetul Mare care se ocupă "mult de găinării". Aceasta în condițiile în care, la art.131 alin.1, se precizează "în activitatea judiciară, Ministerul Public reprezintă interesele generale ale societății şi apără ordinea de drept, precum şi drepturile şi libertățile cetățenilor". Până aici, totul bun şi la obiect. Realitatea însă pe terenul societății româneşti, în activitatea "marelui Parchet" din art.131, s-a desprins "copilul minune" al justiției care a primit numele de DNA, şi care peste noapte, printr-un referat al ministrului Monica Macovei, s-a desprins din cadrul constituțional, nemaifiind în subordinea şi autoritatea ministrului justiției, aşa cum precizează art.132. Drept urmare, încălcarea gravă a Constituției de către procurorul general DNA este evidentă, pentru că în ultimii ani, mijloacele media nu au prezentat vreo informare cu privire la activitatea DNA, în cadrul Ministerului Justiției. Chiar şi bugetul alocat DNA, este cheltuit în secret doar din pixul şi aprobarea doamnei procuror general Kovesi. Este foarte adevărat că aşa zisul "capitalism de cumetrie", iar noi, în ziar, i-am spus "capitalismul proletar", a făcut greşeli capitale datorită faptului că după 1990, România fiind cuprinsă de "anarhia revoluționară", a considerat că cetățenii au dreptul că facă orice doresc. În consecință, clasa politică românească, singura vinovată de dezastrul economic, politic şi militar din ultimii 25 de ani, a considerat că trebuie să "se îngraşe" prin devalizarea economiei româneşti datorită "imboldului" venit de la Bruxelles, care a stabilit că statul român ar trebui să dispară într-un viitor foarte apropiat, iar prin măsurile impuse de acesta, România să devină "o provincie" în cadrul Uniunii. Numai că, se pune problema cine conduce în Uniune? România în niciun caz prin cei 33 de europarlamentari care aleşi de partide prin grade de rudenie, nu au altă menire decât să ridice mâna şi să aprobe fără murmur deciziile venite de la UE. De fapt, că acest lucru este adevărat, este prezis şi întărit de însăşi savantul rus Bukovski care spunea: "UE nu este altceva decât un nou URSS". Pe fondul acestui deziderat, prin actul de la 01 ianuarie 2007, Traian Băsescu a semnat "actul capitulării statale a României". Ca urmare, a modificării prin referendum în 2003 a prevederilor Constituției de către "şarlatanul" fost premier, Adrian Năstase, evenimentele recente dovedesc fără echivoc că România nu mai contează ca stat, devenind principala victimă într-un eventual conflict între marile puteri dominante în lume, SUA şi Rusia. Am făcut această digresiune în timp, pentru a analiza motivele pentru care DNA anul 2015 a fost revitalizată precum "Pasărea Phoenix din cenuşă". Acum, aproape peste noapte, după ce 10 ani a stat în letargie neluând în seamă sesizările penale pe care ziarul Reflector Argeşean le-a făcut începând cu anul 2007 prin devalizarea unor obiective importante ale economiei româneşti. Amintim în acest sens, distrugerea Fermei Schiau de la Bascov. Amintim distrugerea investiției privind calea ferată Mâniceşti-Rm. Vâlcea, unde în 1996, Guvernul Româneii a alocat firmei italiene Secol suma de 300 mil. dolari pentru punerea în funcțiune al acestui tronson de cale ferată care leagă capitala printr-un drum mai scurt de Transilvania şi restul Europei. Iar faptele sesizate de acest ziar care are ca obiect "anchete, investigații, dezvăluiri", procurorii DNA în frunte cu doamna procuror general Kovesi, nu le-a dat curs clasând aceste sesizări. Motivul ultimul prin dosarul 352/P/2015 este de-a dreptul scandalos şi chiar penal. Aceasta datorită faptului că în dispozitivul ordonanței de clasare din data de 31 august 2015, ordonanță semnată de şeful de birou Vartic Marius Cătălin de la DNA, precizează scandalos pentru opinia publică: "deoarece faptele nu sunt prevăzute de legea penală". Să nu se supere domnul procuror Vartic, dar şi domnul procuror Claudiu Dumitrescu care întăreşte prin semnătura domniei sale că sesizarea făcută în cursul anului 2015 prin revenire la procurorul general al României care şi-a declinat "interesul" în favoarea DNA. Iată infracțiunile sesizate: abuz în serviciu, distrugere calificată, neglijență în serviciu şi altele pe care domnii procurori DNA le-au omis. În sesizare, incriminant persoane cu funcții importante de conducere în Ministerul Transporturilor pe care DNA "i-a făcut scăpați". Întrebarea noastră retorică se referă la faptul pe care procurorii DNA nu îl cercetează când este vorba de suma de 300 mil. dolari, nepunându-şi întrebarea şi nerăspunzând la întrebarea: "unde se află această sumă?" Sau mai pe româneşte, domnul procuror care probabil are "orbul găinilor", nu a citit prevederile codului nou de procedură penală sau al vechiului cod de procedură penală, pentru că a uitat că tot domnia sa ne-a trimis un răspuns detaliat cu privire la existența acestei sume uriaşe pe care statul român a plătit-o unei firme italiene. Atunci ce să mai credem? Să credem că cineva din exterior are interes să acopere furtul unei sume uriaşe alocate de Guvernul României doar pentru faptul că aşa cum spun gurile rele „biroul Interpol România" se află în apropierea biroului domeni Kovesi. Atunci, să spunem că devalizarea economiei româneşti care a fost cumpărată pe prețul unui "ciubuc" consumat de micii copii reprezentat de fostele consilii de administrație ale fostelor întreprinderi. Şi toate acestea în condițiile în care în ultimul an, asistăm la unasalt fără precedent împotriva capitaliştilor autohtoni, tot mai mulți din ei trecând pe la "beciul domnesc", aşa cum spunea Radu Mazăre, şi el un capitalist de carton care a mâncat aşa de mult din economia constănțeană, încât aproape "să-i crape fierea". Mijloacele media fac mare tevatură cu "țigăneşti" din toată țara, lucru care nu este rău. Numai că, DNA nu cercetează de unde au banii țiganii şi maneliştii? DNA se preocupă doar de clasa politică ca singura care a generat infracțiunile. Aceasta în condițiile în care pentru existența unei infracțiuni trebuie să existe cel care a dat şi cel care a primit mită. Le-aş aminti domnilor anchetatori că proveniența fondurilor prin care s-au făcut aducțiuni de apă, canalizare şi alte drumuri, toate au fost câştigate la licitație de firmele multinaționale care au subcontractat unor firme româneşti. Numai că cei care plătesc sunt doar subcontractanții capitalişti români. Pentru că nu am văzut niciun beneficiar câştigător de contracte din afară că a fost chemat la DNA. Oare doar capitaliştii români sunt bandiți şi fură din fondurile Europene? Mă tem că nu. Trecând din nou la "păguboasă ordonanță" semnată de domnii procurori DNA şi citind cu atenție "zicerile domnului procuror Vartic", domnia sa a uitat în schimb să citească, deşi este jurist, prevederile art. 5 din NCPP care precizează clar "organele judiciare au obligația de a asigura pe bază de probe aflarea adevărului..." Mai mult decât atât, organului de urmărire penală îi revine obligația de a strânge şi administra probe. Atunci, ne punem întrebarea, dacă domnul procuror Vartic a trecut vreodată din curiozitate să vadă pe unde o fi linia ferată Mâniceşti-Rm. Vâlcea sau complexul de creşterea taurinelor de la Bascov. Mă tem că nu. Mai mult decât atât, la pagina 2, domnul procuror Vartic spune penal: "în urma verificărilor efectuate, s-a constatat..." Ce a-ți constatat domnule procuror? Nu a-ți constatat nimic. A-ți dat tradiționalul NUP stabilind cu de la sine putere că distrugerea liniei ferate vizibilă de sute de mii de cetățeni români, nu sunt prevăzute de legea penală. Probabil doar în mintea domniei sale. Sigur că în continuarea ordonanței sunt nepotriviri şi chiar infracțiuni penale pe care domnul procuror Vartic, cu ştiință sau fără ştiință, încearcă să le acopere. Domnia sa, nu face altceva decât ce a cercetat cu 6-7 ani înainte, în calitate de procuror de caz, încă din anul 2007. De aceea, pentru a fi veridic, facem referire la ce a spus domnul procuror în august 2015 şi ce spunea în 2007. Concluzii care precizează fără echivoc superficialitatea unei cercetări atunci când precizează că plângerile au fost făcute împotriva a două persoane diferite. Iar mai departe îmi este jenă ca cititor şi ca persoană care am obligația conform deontologiei profesionale să informez opinia publică cu privire la faptele grave ale desfăşurării unor infracțiuni. Mai mult decât atât, i-am aminti distinsului domn procuror, prevederile art. 292- „sesizarea din oficiu", când "organul de urmărire penală se sesizează din oficiu, dacă află că s-a săvârşit din oficiu, pe orice cale". Ori, ziarul Reflector Argeşean, de 7-8 ani, fără să primească vreo remunerație de lanimeni, încearcă să aducă la cunoştință procurorilor din România cu privire la existența clară a unor infracțiuni. Oare cetățenii îşi pun întrebarea: de ce doar Udrea, Băsescu, Nicolescu, iar nominalizarea ar putea continua, pentru că a devenit un "fenomen de masă" beciul domnesc trebuie să plătească? Şi aceasta în condițiile în care procurorii se străduiesc prin metode de "teroare psihică" să afle un adevăr trunchiat care, de cele mai multe ori, în fața judecătorului nu ține. De aceea, pentru a fi veridic, prezentăm Ordonanța procurorului Vartic care din punctul cetățenesc de vedere al cititorului, reprezintă doar "vorbe pe hârtie". De aceea, ne-am adresat doamnei procuror general care are obligația legală, fiind procuror şef DNA, iar procurorul Vartic se află sub autoritatea domniei sale, adică cea de procuror superior. De aceea, credem că procurorii nu sunt independenți în întocmirea dosarului şi a cercetării unui caz. Ei sunt în primul rând "dependenți față de lege" dar şi "dependenți față de procurorul superior". Ceea ce a făcut procurorul şef de secție Claudiu Dumitrescu când a semnat adresa art.316, reprezintă aşa cum spune proverbul românesc, "a semnat ca primarul", fără să ştie sau să citească "aberațiile juridice" pe care un procuror din cadrul DNA, în calitatea sa de şef de birou, a dat răspunsul spunem noi, "mincinos", atunci când spune că fapta de distrugere a căii ferate nu este prevăzută de legea penală. Să te miri şi să te cruceşti.

ZIARUL REFLECTOR ARGEŞEAN, DIRECTOR D. BOȚILĂ

PRELUARE DIN «REFLECTOR ARGEŞEAN» NR. 312 DIN 27 OCTOMBRIE - 17 NOIEMBRIE 2015

REVISTA PRESEI LOCALE

Ziarul „OBIECTIV DE ARGEŞ"

UN NOU DOSAR PENTRU VĂSÂI

Gheorghe Văsâi este anchetat într-un nou dosar instrumentat de magistraţii de la Parchetul de pe lângă Tribunalul Argeş. Acuzaţiile aduse lui Gigi Văsâi vizează presupuse acte de evaziune fiscală şi spălare de bani, în contextul preluării de către cunoscutul om de afaceri a companiei de transport Astra în anul 2007. în timpul în care anchetatorii erau la locuinţa omului de afaceri, Gheorghe Văsâi era prezent la Bucureşti pentru un nou termen în dosarul Publitrans, iar la câteva ore de la întoarcere, acesta a fost reţinut de poliţiştii argeşeni.

Cum a ajuns Văsâi acţionar majoritar la Astra

Gheorghe Văsâi a devenit în urmă cu aproximativ zece ani acţionar majoritar la Astra SA, companie ce deţine terenul Autogării Sud, fapt ce pare că nu le-a convenit tuturor. Omul de afaceri a fost acuzat în repetate rânduri că modul în care a preluat pachetul majoritar nu a fost unul legal, fapt care întăreşte în momentul de faţă acuzaţiile aduse de oamenii legii lui Văsâi. Potrivit anchetatorilor, Gheorghe Văsâi a făcut o înţelegere în anul 2007 cu Sevastian Dobre şi Marian Dobrescu pentru a deveni acţionar majoritar la Astra SA. Văsâi i-a împrumutat pe cei doi cu suma de 2.263.800 lei, dar ulterior, şi-a recuperat banii printr-un contract fictiv în societatea condusă de omul de afaceri în urma căruia a dobândit suma de 2.307.079 lei, sub forma unei pretinse nerespectări a unei clauze contractuale.

Ziarul „ANCHETA"

Comuna Bascov...

Localitatea are cea mai mare reţea de utilităţi din mediul rural argeşean

„Sunt mândru de aportul pe care cetăţenii comunei Bascov şi l-au avut la dezvoltarea întregii localităţi şi sunt convins că această colaborare între autorităţi şi comunitate reprezintă cheia succesului. Ca primar al comunei Bascov, mi-am propus să militez pentru uniune, pentru dezvoltarea şi modernizarea localităţii, pentru creşterea nivelului de trai. Prin investiţiile realizate şi prin cele care se pregătesc, aici va fi locul unde vom locui cu plăcere, locul unde familiile noastre se vor dezvolta armonios, în siguranţă şi fără griji".

PRIMAR, GHEORGHE STANCU

Ziarul „ANCHETA"

Investiţii cu finanţare europeană în valoare de 9 milioane euro

În ultimii patru ani, în Albeştii de Argeş s-au finalizat mai multe investiţii în infrastructura localităţii. Edilul Vasile Sava a înţeles că, pentru a putea pune în practică proiecte care să accelereze procesul de dezvoltare a comunei, fondurile europene reprezintă cea mai eficientă soluţie. în mandatul 2012-2016, administraţia locală a comunei Albeştii de Argeş a obţinut finanţări europene care totalizează peste 9 milioane euro. „Greutatea cea mare nu este aceea de a obţine finanţările, ci de a implementa proiectele. Dacă ai o firmă de consultanţă profesionistă, ajungi mai uşor la semnarea contractelor de finanţare. Problema cea mare este obţinerea contractului de execuţie a lucrărilor prevăzute în proiect, pentru care îţi trebuie multă consecvenţă, receptivitate şi operativitate la cerinţele legale impuse"- explică primarul Vasile Sava câte ceva din „secretele" accesării şi implementării unor proiecte de succes.

Ziarul „ANCHETA"

Investiţiile tn extinderea reţelelor de utilităţi şi drumuri sunt pe primul loc

Localitatea Albota a cunoscut o continuitate la nivelul conducerii administraţiei publice locale, ceea ce s-a reflectat şi într-o cursivitate a investiţiilor decise de către Consiliul Local. Primarul Ion Dumitru, alături de consilieri, a reuşit să îşi structureze bugetul, astfel încât să existe investiţii pe toate capitolele. Această strategie aplicată de către administraţia publică locală a condus la o dezvoltare armonioasă a localităţii, proiectele derulate fiind dirijate de aşa manieră, încât să deservească toate cele cinci sate: Albota, Gura Văii, Cerbu, Mareş şi Frăţeşti. Dacă se face o retrospectivă, se poate observa că s-a urmărit rezolvarea celor mai stringente probleme ale comunităţii, cum sunt drumurile şi utilităţile publice, dar s-a încercat şi îmbogăţirea comunei cu edificii noi, adaptate cerinţelor actuale, care să deservească cetăţenii.

Elena Udrea – „DE LA MĂREŢIE LA DEZASTRU", CONTINUÂND CU... „DE LA EXTAZ LA AGONIE"

26 decembrie 1973 poate constitui pentru clasa politică românească o dată importantă, având în vedere că în această zi s-a născut cea de "a treia Elenă" importantă din istoria României. Este vorba de prima Elenă vizibilă şi comentată negativ de poporul român, Elena Lupescu – fosta soţie a Regelui Carol al II-lea, a urmat apoi o lungă perioadă de timp Elena Ceauşescu, pentru ca apoi, după 25 de ani de la dispariţia ultimei, să apară Elena Gabriela Udrea. Originară din Buzău, Elena Udrea s-a născut a doua zi de Crăciun, iar copilăria, aproape fericită, şi-a petrecut-o într-un cartier muncitoresc, iar consecinţa a fost dorinţa sa de a pătrunde cu orice preţ în marea societate. A fost înzestrată de natură cu o putere intelectuală peste normal, iar Dumnezeu i-a modelat formele fizice încât de mică, chiar după 18 ani, a prezentat atracţie pentru bărbaţi şi cu precădere pentru cei puternici. Imediat după Revoluţie, a urmat cursurile unei universităţi din Bucureşti, şi "dând din coate" şi-a deschis propriul cabinet individual de avocatură. În paralel, a urmat propusă de PNL cursuri în domeniul apărării din cadrul Colegiului Naţional de Apărare, obţinând şi un master în securitate şi apărare naţională. Acest lucru dovedeşte faptul că Elena Udrea avea un caracter puternic şi o voinţă de fier, nefiind doar o femeie hărăzită de Dumnezeu pentru procreerea şi "înmulţirea publică". Intrarea furtunoasă în marea politică a fost generată când, după ce a trecut prin multe posturi publice, inclusiv cea de consilier la Primăria municipiului Bucureşti, pentru ca după alegerile din 2004, să fie şefa Cancelariei Preşedintelui României. Ziua de 26 decembrie a fost norocoasă pentru Elena Udrea care, în anul 2003 s-a căsătorit cu omul de afaceri putred de bogat la acea dată, Dorin Cocoş, care "i-a netezit" drumul spre marea politică, cheltuind sume mari de bani, având în vedere aspectul fizic. Dintotdeauna dorinţa "frumoasei Elene" a fost cariera profesională şi cu precădere cariera politică. Că o fi bine sau că o fi rău, doar ce se întâmplă în prezent va demonstra. Dacă analizăm modul în care au sfârşit cele trei Elene, putem trage concluzia că prima Elena Lupescu a murit în 1973 în Portugalia, după ce a dat naştere unui prinţ care în prezent trăieşte în România. Mai grav a fost pentru următoarea Elenă numită şi Ceauşescu, care a avut parte de o moarte tragică, sfârşind în faţa plutonului de execuţie. Ce se va întâmpla cu cea de-a treia Elenă? Rămâne o enigmă care până la jumătatea acestui an va fi dezlegată.

„Măreţia femeii Elena Udrea"

Elena Udrea ca de altfel toate femeile din România după 1989, a fost angrenată într-o mare competiţie de ajungere în fruntea funcţiilor supreme în partid, guvern şi stat, după principiul "scopul scuză mijloacele". "Femeia post-revoluţionară" a fost marcată de prefacerile şi anarhia de care a fost cuprins statul român, în sensul că, unii bărbaţi interesaţi cu avere şi putere, au încercat după comunism să-şi ascundă "intenţiile şi feţele" după fustele femeilor frumoase, aceste fuste devenind fustiţe, poate prea scurte. Sigur este faptul că de mii de ani, de la Adam şi Eva, niciodată femeia nu poate fi egală cu bărbatul, iar egalitarismul generează consecinţe imprevizibile pentru societate.

DUMITRU CÂRCENI

Primarul Gheorghe Stancu a spus din nou „prezent“

INAUGURAREA ŞCOLII GENERALE „VIRGIL CALOTESCU“, BASCOV

Pentru a nu se considera că inaugurarea Şcolii Generale “Virgil Calotescu” Bascov s-a făcut în perioada alegerilor, putem spune că această modernizare a început în anul 2014 şi trebuia să se termine încă de la începutul anului 2016. Şi de această dată, centrul localităţii Bascov, s-a îmbogăţit cu o nouă construcţie edilitară, importantă pentru cultura argeşeană şi chiar pentru faptul că această şcoală se află “aproape lipită” de Centrul Cultural şi el o oază importantă de cultură. În acest context, miercuri, 25.05.2016, în prezenţa fostului ministru al dezvoltării regionale, Liviu Dragnea, cel care a semnat contractul de finanţare a proiectului de reabilitare, extindere şi modernizare la începutul anului 2014, precum şi a directorului ADR Sud Muntenia, Liviu Muşat, a preşedintelui Consiliului Judeţean Argeş, Florin Tecău, a vicepreşedintelui CJ Argeş, Dorin Mărăşoiu, precum şi a primarului oraşului Mioveni, Ion Georgescu, într-un cadru festiv, oficiată printr-o slujbă de un sobor de preoţi, această lucrare de modernizare a prins viaţă. Curtea din faţa şcolii a fost neâncăpătoare, atunci când invitaţii din afara şcolii, precum şi un numeros public reprezentat de elevi, părinţii şi chiar unii angajaţi ai Primăriei Bascov, dar şi reprezentanţi ai Inspectoratului Şcolar Judeţean şi ai Administraţiei Locale, au ţinut neapărat să fie prezenţi la acest eveniment. Acest moment marchează împlinirea a 122 de ani de când funcţionează în acest loc învăţământul bascovean, de la care ştiinţa, cultura şi statul au dat personalităţi de seamă, pe care conducerea primăriei are în vedere să le omagieze ori de câte ori se iveşte prilejul. În luările de cuvânt, s-au precizat câteva elemente ale contractului de finanţare. Contractul de finanţare a avut o valoare totală de 4.605.495 lei, din care valoarea eligibilă a fost de 2.573.366 lei (fonduri FEDR - 2.187.361 lei, fonduri buget naţional - 334.538 lei, cofinanţarea beneficiarului - 51.467 lei), iar durata de implementare a fost de 23 luni. Cu sprijin financiar Regio s-au executat lucrări de reabilitare, extindere şi modernizare la cele două unităţi şcolare care au fost construite în anii 1938 (corpul A) şi 1987 (corpul B). Totodată, au fost dotate cu echipamente didactice moderne laboratoarele de informatică, chimie, biologie şi fizică.

La Şcoala Generală I-VIII “Virgil Calotescu” din comuna Bascov învaţă în prezent 550 de elevi. Putem spune că, inaugurarea modernizării şcolii generale cu clasele I-VIII de la Bascov, reprezintă un moment important de construcţie edilitară şi un eveniment esenţial în dezvoltarea şcolii bascovene. Trebuie totuşi precizată şi atenţia şi preocuparea primarului, a consiliului local, care au considerat întotdeauna şcoala ca o preocupare deosebită.

DUMITRU BOŢILĂ

